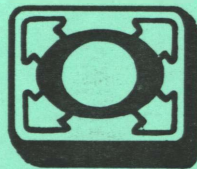

NIVFO

NORSK INSTITUTT
FOR VITENSKAPELIG
FORSKNING OG OPPLYSNING

bulletin

Nr 2-88

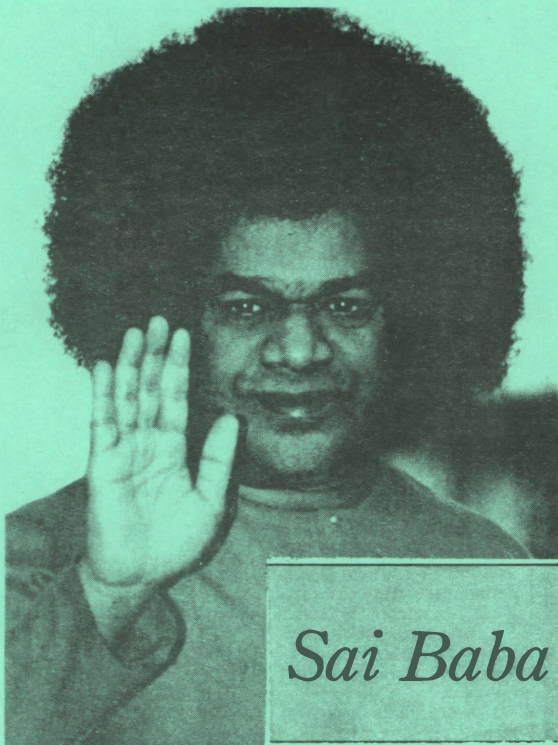
SRI SATYA SAI BABA, EN INDISK SWAMI, HAR I TILLEGG TIL SINE TILBEDERSKARER I HJEMLANDET - OGSÅ SINE TILHENGERE I VESTEN FOLK SOM ER BLITT IMPONERT AV HANS LÆRE OG MIRAKLER.

SAI BABA SKAL VÆRE I STAND TIL Å PLUKKE GJENSTANDER SOM UR, SMYKKER, GULL ETC. UT AV LØSE LUFTEN. HAN KAN VISE SEG PÅ TO STEDER SAMTIDIG, OG HAN VEKKER DØDE TIL LIVE. HAN PÅSTÅR AT HAN ER GUD, OG HAN ER INDIAS HELLEGE MANN NUMMER 1.

EN ISLANDSK PARAPSYKOLOG, SOM HAR SETT BABAEN I AKSJON, OG BLITT IMPONERT, HAR SKREVET EN BOK OM MIRAKLENE.

ER DET EKTE VARE ELLER ER DET TASKENSPILLERIER?

LES VAR OMFATTENDE BERETNING I DETTE NUMMER! [SIDE 3]

Sai Baba

NORSK INSTITUTT FOR VITENSKAPELIG FORSKNING OG OPPLYSNING (NIVFO)

NORWEGIAN INSTITUTE OF SCIENTIFIC RESEARCH AND ENLIGHTENMENT
A NORWEGIAN SECTION OF THE CSICOP

Medarbeidere i CSICOP ass. of the CSICOP

Paul Kurtz, Chairman
(professor of philosophy, SUNY at Buffalo)
Kendrick Frazier
(science writer, Editor, *THE SKEPTICAL
INQUIRER*)
Lee Nisbet, Executive Director
(professor of philosophy, Medaille College)

FELLOWS

James E. Alcock
(professor of psychology, York Univ.)
Isaac Asimov
(science writer)
Irving Biederman
(professor of psychology, SUNY at Buffalo)
Brand Blanshard
(professor of philosophy, Yale)
Mario Bunge
(professor of philosophy, McGill Univ.)
Bette Chambers
(Executive Director, American Humanist Assoc.)
Milbourne Christopher
(magician, author)
F. H. C. Crick
(Salk Institute for Biological Studies)
L. Sprague de Camp
(science writer, engineer)
Bernard Dixon
(European Editor, *Omni*)
Paul Edwards
(Editor, *Encyclopedia of Philosophy*)
Charles Fair
(science writer)
Anthony Flew
(professor of philosophy, Reading U., England)
Yves Galfrat
(Exec. Secy., l'Union Rationaliste)
Martin Gardner
(author, critic)
Stephen Jay Gould
(Museum of Comparative Zoology, Harvard)
C. E. M. Hansel
(psychologist, Univ. of Wales)
Sidney Hook
(professor emeritus, philosophy, NYU)
Ray Hyman
(professor of psychology, Univ. of Oregon)
Leon Jaroff
(Managing Editor, *DISCOVER*)
Lawrence Jerome
(science writer, engineer)
Philip J. Klass
(science writer, engineer)
Marvin Kohl
(professor of philosophy, SUNY at Fredonia)
Edwin C. Krupp
(astronomer, director, Griffith Observatory)
Lawrence Kusche
(science writer)
Paul McCready
(scientist/engineer, AeroVironment, Inc.)
David Morrison
(professor of astronomy, Univ. of Hawaii)
Ernest Nagel
(prof. emer. philosophy, Columbia)
James Oberg
(science writer)
W. V. Quine
(professor of philosophy, Harvard)
James Randi
(magician, author)
Carl Sagan
(professor of astronomy, Cornell)
Evry Schatzman
(President, French Physics Association)
Thomas A. Sebeok
(anthropologist and linguist, Indiana Univ.)
Robert Shaeffer
(science writer)
B. F. Skinner
(professor of psychology, Harvard)
Marvin Zelen
(statistician, Harvard)
Marvin Zimmerman
(professor of philosophy, SUNY at Buffalo)

INNHold

SIDE

Sai Baba	3
Godtroenhet	13
Korn-regn fra klar himmel i USA ..	16
"Torino-kledet"	17
Stadig flere veier til god helse på P2	19
Solide UFO-saker	20
Desinformasjon om UFO	23
Grafologi	24
Kriminalnytt	24
Himmelsk hjernevask	25
Mystiske fremmede på tunnelbanen i Stockholm	26
Bilder fra en annen verden?	27

NIVFO-Bulletin er et kritisk forum for
pseudovitenskap og off-beat-litteratur

ABONNEMENT: KR 95,- bestilles hos:

N I V F O
Boks 2119
7001 TRONDHEIM

POSTGIRO NR 3 46 95 74 - 5 nr. pr. år

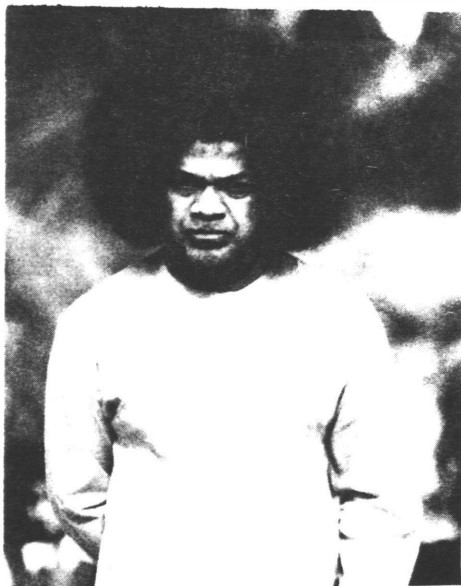
ANSVARLIGE REDAKTØRER: K Stenødegård
Jan S. Krogh

SAI BABA

EKTE MIRAKELMANN ELLER
TRYLLEKUNSTNER ?

Har man endelig klart å vise frem ekte mirakler, virkelig okkulte foreteelser som ikke lar seg forklare? Det skrives i dag mye om den indiske Sai Babas underverk, som består i å plukke materielle gjenstander ut av løse luften - med andre ord at han får ting til å materialisere seg. Dette lyder mildest talt usannsynlig, men det er tydelig at Sai Baba har klart å overbevise mange av de som har sett ham i aksjon. En av disse er den islandske parapsykologen Erlendur Haraldsson, som også har skrevet en bok om dette. Til Haraldssons ære skal det sies at han tross alt tar et visst forbehold for sin overbevisning, og mener at saken burde ha vært grundigere undersøkt. Men såvidt vi har forstått er ikke mirakelmannen så helt villig til dette. Om det kan skyldes "negativ utstråling" fra skeptikere og tryllekunstnere, eller om det har andre årsaker er ikke så godt å si.

I alle fall er tiden nå inne til å se nærmere på Sai Baba, og kanskje også andre babaer, og forsøke å finne ut hva det hele egentlig dreier seg om. Det merkelige er at parapsykologer flest, inkl. professor Martin Johnson, synes å fatte liten interesse for disse mirakelprestasjonene som andre er så overmåte imponert over. Dette er merkelig fordi man må gå ut fra at parapsykologer flest antar at slike fenomener forekommer.

Sai Babas mirakler består etter sigende ikke bare i å plukke gjenstander ut av løse luften, eller opp av sanden, eller la dem forsvinne. Det heter også at han leser folks tanker og at han vet ting om dem som han normalt ikke skulle kunne vite. [jmf. den amerikanske "mirakelhelbrederen" Peter Popoff, i NIB 4-5/86]. Haraldsson selv nevner at Sai Baba ikke sa noe spesielt bemerkelsesverdig om hans privatliv, men at det han sa var riktig, f.eks. at Haraldsson hadde vært gift mer enen gang. (Slike ting er da heller ingen personlige hemmeligheter, og heller ikke så særlig uvanlig nå for tiden.)

Noe av det mest fantastiske man hører om Sai Baba er at han ved flere anledninger har vært i stand til å forflytte seg fra et sted til et annet - det ene øyeblikket befinner han seg blant sine tilhengere, et sekund senere ser de ham stå oppe på et berg et godt stykke unna.

Det fortelles også at han noen

ganger har fått fargen på klærne til å forandre seg. Ved andre tilfeller har han fra tomme kar tatt frem mat som har vært nok til en mengde mennesker (altså samme mirakel som fortelles om Jesus: beispisningsunderet).

BAKGRUNN

Den 23. november 1926 kom det et guttebarn til verden i den lille byen Puttaprti i det sydlige India. Foreldrene var en fattig bonde og hans kone. De hadde familienavnet Ratnakara og tilhørte rajukasten, en lav kaste, hvis plikter i det gamle India var å hylle sin konge med sang og poesi.

Gutten fikk navnet Sathyana-rayana. Hans fullstendige navn ble Sathanarayana Ratnakara Raju. Foreldrene hadde tidligere tre barn: to piker og en gutt. Senere fikk de ytterligere en sønn.

Sathya gikk i grunnskole i Puttaparti og Bukkapatnam, deretter i High school i byen Uravakonda. Han var en helt vanlig gutt. Men om kvelden den 8. mars 1940 hendte det noe avgjørende i hans liv. Det fortelles at han utstøtte et skrik, hoppet opp og grep seg til en tå, som om han var blitt bitt. Selv om man ikke kunne oppdage noen orm eller skorpion, falt han sammen tilsynelatende bevisstløs og ble stiv i kroppen. En lege kom og gav han en sprøyte, men han lot til å ha vært bevisstløs natten som fulgte. Neste morgen fortalte legen at Sathya var utenfor fare. Han virket frisk, men begynte å oppføre seg på en besynderlig måte. Nå og da falt han i en slags trance og svarte ikke på tiltale. Ibland begynte han plutselig å synge eller prate om det gamle Indias filosofiske visdom. Han ble så tatt med til en annen lege, som mente at han led av en form for hysteri som ikke hadde noe med det antatte skorpion-bittet å gjøre.

Alle forsøk på å bringe Sathya tilbake til hans gamle normale jeg var fruktløse. Så forlot han skolen.

Den 23. mai 1940, da han var 13 år gammel, samlet han alle familiemedlemmene og gav dem godterier og blomster som han tilsynelatende tok ut av løse luften. Naboene kom løpende, og hver og en av dem fikk en risbolle kokt i melk, samt blomster og litt knask, som han plukket frem gjennom håndbevegelser. Ved denne anledningen forklarte Sathya at han var Sai Baba gjenfødt.

Men hans far var ikke imponert og truet med å banke stormannsgalskapen ut av ham

- Er du Gud eller er du bløffmaker? spurte han, og hadde en kjepp i beredskap. [Det er mulig at faren her stilte et meget godt spørsmål - red.] Sathya svarte: - Jeg er Sai Baba som har kommet tilbake. Tilbe meg! Samtidig falt kjeppen ut av hendene til faren.

Fra denne stunden, sies det, gjorde Sathya stadig mirakler. (Ifølge endel menneskers tro så døde Sathya av skorpion-bittet, hvoretter Shirdi Sai Baba overtok kroppen da den frisknet til.)

SAI BABA AV SHIRDI

Hvem var så denne Sai Baba som Sathya påsto seg å være en reinkarnasjon av? Hans navn er ikke kjent, men han kom til å bli kalt Sai Baba, som betyr noe slikt som hellig fader. Som ung fakir slo han seg i 1872 ned i en forfallen moské i den lille byen Shirdi ca. 20 mil nordøst for Bombay. Han ble med tiden kjent blant både muslimer og hinduer India, men forble ukjent utenfor sitt eget land. I India fikk han mange tilhengere, som han hadde stor innflytelse over. Han gjorde underverk - ble det fortalt - og han underviste om en åndelig vei. Han

var en kolerisk person og kunne rase mot sine troende, ja til og med slå dem med en staur; og han kunne kaste sten på besøkende som ikke trodde på ham. Han ble boende i Shirdi til sin død i 1918.

EN UNG SWAMI

Allerede i tyveårsalderen var Sathya Sai Baba, som han nå ble kalt, en swami med et antall tilhengere. Han gjorde små underverk hver dag. Ved en håndbevegelse tok han fra løse luften frem den hel- lige asken vibuti, frukter, god- saker, ringer, medaljonger, talis- menn, små statuetter etc.

Som ung var Sathya gutteaktig og lettsindig. Han gjorde mirakler for moros skyld og viste ikke noen riktig alvorlig legging. Men med tiden forandret han seg og ble en åndelig lærer med et viktig bud- skap.

Foranstående opplysninger om Sathya Sai Baba finnes i den islandske psykologi-desenten Erlendur Haralds- sons bok "Miracles are my Visiting Cards (Century Hutchinson Ltd., London, 1987) der han på 300 sider gjør rede for resultatene av sine studier av fenomenet Sai Baba, i tilsammen 11 måneder av en tiårsperiode.

ERLENDUR HARALDSSON

Bare noen få vitenskapsfolk (para- psykologer) har interessert seg for Sai Babas påståtte mirakler og villet undersøke dem for å slå fast om de er ekte eller ikke. Haraldsson er den mest ambisiøse av disse. Han har ønsket å gjøre eksperimenter med swamien, men denne ser det som sin oppgave å være åndelig leder og betrakter miraklene som "småting" og ikke noe å gjøre et stort nummer av. Derfor har Haraldsson måttet nøye seg med å gjøre iakttagelser på nært hold, samt lytte til øyenvitne- beretninger fra folk som har stått swa- mien nær.

Haraldsson gir i sin bok alle vesent- lige informasjoner om Sai Baba som han har fått tilgang til. Han overlater til

leseren å danne seg sin egen oppfatning. Men nesten hele bokens innhold støtter påstandene om Sai Baba som mirakelmann: dels Haraldssons egne observasjoner, dels mengden av vitner. De kritiske røstene er få, og kritikernes uttalelser virker ikke vel begrunnet, sier man.

De som er kritiske mener at Sai Baba lurer sine omgivelser med illusjonstrick. De mener det kan gå for seg på den måten at han har gjenstander gjemt i ermene på klærne og later som at han tar disse ut fra løse luften. Men ifølge Haraldsson har ingen kunnet finne bevis for tricks. Man har undersøkt Sai Babas klær; der finnes ingen indre lommer, hvor ting kunne gjemmes. (Derimot har endel andre swamier som er blitt studert tydelig be- nyttet seg av tricks for å avstedkomme paranormale effekter.)

Det finnes en mengde vitnesbyrd om Sai Babas stadige mirakler, men disse har ikke karakter av endelige beviser. De tyder på fenomen, men den beste måten å undersøke slikt på er kontrollerte eks- perimenter. Haraldsson og hans medarbeid- er dr. Osis hadde lange diskusjoner med Sai Baba om betydningen av vitenskap og forskning, men swamiens siste ord var at han ikke hadde sine krefter for å skille med dem. Hans oppgave var som åndelig lærer. Men han lot forskerne studere ham på nært hold.

AVHOPPERE STØTTER MIRAKLENE

Flere personer som tidligere til- hørte kretsen rundt Sai Baba men som forlot ham, er kritiske til ham som person, men de setter ikke spørsmålsteget til miraklene. De sier at materialisasjonene er ekte.

En Mr. M. Krishna, som sto Sai Baba meget nær men som siden gikk over til kristen- dommen, sier at swaien virkelig kan ta frem gjenstander fra intet, hvilket er uforklarlig, men han understreker at dette ikke er bevis på guddommelighet. Krishna var en av dem som gikk swamien til hånd og hadde klærne klar til ham etter morgenbadet. Han kunne fritt under- søke klærne, men de inneholdt ikke noe mistenkelig. Derimot hendte det ofte at hans tilhengere - og sågar han selv - overdrev det som hadde skjedd. Og det hendte mange ganger at swamien lovet å

helbrede en syk men at denne ikke ble frisk. Krishna mener også at Sai Babas forutsigelser er riktige bare til 50%.

Krishna syntes ikke særlig mye om Sai Baba. Han sier bl.a. at swamien manglet medfølelse og at han behandlet endel av sine tilhengere ille, men Krishna legger til at dette var mens swamien ennå var ung og at han kan ha forandret seg siden da.

SPØRSMÅLET OM EKTET

Haraldsson skriver at dersom fenomenene rundt Sai Baba er ekte (paranormale), så vil dette ha enorme konsekvenser for naturvitenskapen og psykologien. Da må vitenskapens syn på virkeligheten og menneskene forandres.

Visse tenkelige normale forklaringer overveies. Kan det dreie seg om massehypnose? Bedrageri gjennom medhjelpere? Kan det finnes skjulte apparater som slynger frem gjenstandene?

Kan Sai Baba gjemme gjenstandene i klærne eller håret. Haraldsson avviser alle disse forklaringene. Det kan ikke være hypnose. Filmer viser jo gjenstandene og hendelsene. Og Sai Baba bærer alltid en tynn drakt i ett stykke, med ermer som rekker ned til håndleddene. (Han har mange likedanne drakter.) Under har han kun truser eller et hofteklede. Sai Babas klær er også så tynne at solen lett skinner gjennom dem. Kort sagt: Haraldsson har ikke kunne finne noe suspekt. Noen ganger pleier Sai Baba overfor skeptikere å trekke opp ermene når han plukker frem ting fra intet. (Akkurat slik tryllekunstnere gjør - red.)

Men ettersom Haraldsson ikke fikk undersøke Sai Babas person, kan han hverken tilbakevise eller bekrefte illusjonshypotesen. Han har ikke tilstrekkelig grunnlag for å akseptere fenomenene som ekte. Det finnes ikke noe svar på det spørsmålet, sier han. Men det finnes noen forbløffende fakta som gjør at spørsmålet må holdes åpent og som kan føre til en paranormal tolkning.

Erlendur Haraldsson

Ettersom Eileður Haraldsson er parapsykolog har han ikke interessert seg for Sai Babas lære. Den har andre gjort rede for. Men han nevner noen av swamiens ord. De går på tradisjonell indisk vedantafilosofi. [Han sier at "alt er ett" og at han selv er Gud men at alle andre mennesker også er Gud, selv om de ikke er klar over det. I bunnen av sitt vesen er alle quddommelige osv..]

KILDER: Bl.a. Søkaren nr. 8/1987.

[illegible]

I samme nummer av Sökaren har redaktør Sven Magnusson en notis ("Nyfikenhet") hvor han innleder med å si at vitenskapsmenn "är som bekant ett föga nyfiket släkte". Stort sett har bare en av dem studert Sai Baba: Erlendur Haraldsson. Han nevner dessuten at bare en har studert tilfeller av typen reinkarnasjon, nemlig Ian Stevenson, og sier at hvis ikke dette er en vitenskapelig skandale, så finnes det ingen skandaler i den vitenskapelige verden. Det finnes ikke mange kritiske røster i Haraldssons materiale. Har han vært for positiv? Kunne han ha oppsøkt flere kritikere, og hadde bildet av mirakel-swamien da blitt et annet? Hvis det hadde vært slik, så er det opp til de som stiller seg skeptiske til Haraldssons undersøkelser å gjøre like omsorgsfulle studier av Sai Babas påståtte mirakler og legge frem sine resultater for den vitenskapelige og almenheten, skriver Sven Magnusson.

NIVFO sendte en kommentar til dette, som ble bragt i Sökaren nr. 10/87, hvor vi sa oss enig i redaktørens utgangspunkt. Man skal selvsagt være objektiv og fordomsfri - det er viktige kjennetegn på ekte vitenskap. Nettopp derfor ønsket NIVFO å henlede oppmerksomheten på hva en så ansett parapsykolog som Martin Johnson har uttalt. I sin bok "Parapsykologi" sier han:

"Jeg er personlig forbauset over at en så intelligent og hederlig person som Erlendur Haraldsson alvorlig overveier muligheten av at Sai Baba eller andre Babaer av en lavere verdighet, virkelig kan være annet enn taskespillere rett og slett."

Det kan tilføjes at Piet Hein Hoebens

i sin artikkel "Fornuft og ufornuft i parapsykologien" (1) bringer samme sitat, og at han vedrørende Haraldsson skyter inn følgende : ("en islandsk parapsykolog som har offentliggjort noen bemerkelsesverdige naive øyenvitneberetninger om de indiske quers bedrifter.")

Redaktør Sven Magnusson kommenterer NIVFOs innlegg, ved å peke på at Martin Johnsons uttalelse synes å være enda mer inaktuell nå, etter at Haraldsson har utgitt sin bok. Det virker utenkelig at han ville ha gjentatt uttalelsen i dag.

Erlendur Haraldsson har sett NIVF0s innlegg, og sendt kommentarer til Sökaren med kopi til oss. Han har også sendt kopier av tidligere artikler ("Martin Johnson, ge belägg för ditt påstående att jag är okritisk!" og "En död uppväcks") i Sökaren fra hhv 1982 og 1979. Han gjør oppmerksom på at overskriften til først-nevnte ikke er hans, men redaktørens. I samme artikkel siteres en uttalelse av den indiske psykologen og parapsykologen K. Ramakrishna Rao, forskningsleder ved Rihnes parapsykologiske institutt, som sier at han "ikke et øyeblikk tror på Sai Baba eller overhodet anser at hans hjemlands "mirakelmenn" er noe mer enn taskenspillere".

Erledur Haraldsson hevder forøvrig i et brev at Martin Johnson har gått tilbake på sine uttalelser.

INTERESSE, GRUNDIGHET OG OBJEKTIVITET

Vi har altså sett kommentarer for at Sai Babas "kustner" virker ekte eller paranormale. Denne oppfatningen er basert på innhenting av øyenvitneberetninger, inkl. Haraldssons iakttagelser. Ingen har kunnet finne ut hvordan Sai Baba utfører sine påståtte mirakler. Det er som når man studerer en dyktig tryllekunstner, man diskuterer frem og tilbake uten å finne noen forklaring; det hele synes å foregå på "overnaturlig" vis. Samtidig vet vi at det hele beror på tricks. Også Haraldsson innrømmer at undersøkelserne av Sai Baba hittil ikke har vært tilstrekkelige til at man kan slå fast det ene eller det andre.

Det blir hevdet at parapsykologer og vitenskapsfolk burde interessere seg for denne saken - at det burde gjøres studier som kunne gi et sikkert resultat. Samtidig forstår vi det slik at Sai Baba

ikke er villig til å bistå med slike undersøkelser. Han ønsker ikke å "brilliere" med sine evner, hans oppgave er å være åndelig leder osv.. Man kunne da kanskje spørre seg hva som er mest "brillierende" - det å bruke de påståtte evnene til å holde på en tilhengerskare, eller det å gi de tilkjenne for vitenskapen gjennom slike undersøkelser som er nødvendig. En legger forøvrig merke til at hans helbredelser slett ikke alltid virker og at hans forutsigelser slår til i bare 50% av tilfellene; dvs. på samme måte som slumpmessighet.

Ellers er det ofte interessant å trekke sammenligninger mellom de ulike paranormale områder og fremstillinger. Det vi har sett foran av beretninger om Sai Baba minner på en måte ikke så rent lite om f.eks. ufologers fremstilling av de angivelige fenomenene i Hessdalen. Man henviser til noen tilsynelatende pålitelige instrumentregistreringer av et fenomen i luftrommet, f.eks. gjort med radar (av amatører) - det kan dreie seg om et "ekko" fra et eller annet som bare meget vagt er definert. Rent bortsett fra den erfaring at ekkoet kan ha en uavhengig årsak, så viser man regelmessig til andre påståtte observasjoner i dalen og som går på "tydelige gjenstander" osv. Disse observasjonene kan være meget usikre, men det synes som om de ufologiske forfatterne ønsker at leseren ikke skal henge seg opp i dette forhold, men i stedet automatisk gå ut fra at det hele tiden dreier seg om et og samme fenomen. "Fenomenet er registrert på radar"... Det er meget beklagelig at slikt er å finne andre steder enn i okkult blad, hvor det hører hjemme.

I fremstillingene av Sai Baba kan man på samme måten lese om Haraldssons observasjoner av ham, hvor han ikke kan se tegn til tricks, samtidig med at det ramses opp en lang rekke med anekdotiske beretninger fra andre "øyenvitner" og hvor man mildest talt bør sette spørsmålstegn ved såvel nøyaktighet som sannhetsgehalt.

Hva kan så grunnen være til at stort

sett bare én forsker har gitt seg i kast med denne indiske guruen? Det kan faktisk virke som om andre, f.eks. Martin Johnson, på tross av sin store interesse for paranormale fenomener, rett og slett ikke har funnet det bryet verdt å undersøke Sai Babas bedrifter som mirakelmann. Ja, hva annet skulle forklaringen på denne svake interessen kunne være? Personer som ellers bruker sin tid og sine krefter på å forsøke å dokumentere paranormale fenomener burde vel i logikkens og fornuftsens navn se på dette som en gave fra himmelen?

Det må vel da først og fremst være parapsykologene som er en lite nyfiken rase. Den ortodokse vitenskapen har i alle fall ikke slikt som dette som sine fornemste oppgaver. Og hva med Sai Baba selv? Er det viktigere å demonstrere miraklene for disipler og et tilfeldig publikum, enn å påvise de overfor vitenskapen og dermed gjøre de legitime for menneskeheter? Og hvor store kvanta av matvarer er han i stand til å hente frem fra intet, med tanke på matmangel hos enkelte?

"SITUASJONEN I INDIA"

I forrige nummer hadde vi under denne rubrikken en omtale av CSICOP-grupper i India. Den nasjonale av disse heter CSICOP India, og ledes av B.Premamand, en magiker (tryllekunstner) som meget tidlig begynte å studere hemmelighetene til Indias gurer og "hellige menn" på heltid. I det dette skrives kjenner vi ikke til hvorvidt Premamand har undersøkt eller uttalt seg om Sai Baba. Vi vet bare at han ble temmelig desillusjonert av dette og begynte å vie seg til avsløringer av all den falske virksomheten han oppdaget. (Jmfr. artikkelen i NIB nr. 1/88.) NIVFO har gjort en henvendelse til CSICOP India for å få bragt på det rene hva Premamand måtte ha å si til Sai Babas mirakler. Kanskje kan det vise seg at andre enn Erlendur Haraldsson likevel har vist interesse for saken.

DOGMATISK AVVISNING AV DET PARANORMALE

Dette er noe de troende ofte beskylder skeptikerne for. I Erik Dammanns bok "Bak tid og rom", skriver forfatteren bl.a. under sin omtale av NIVFO på side 133 følgende:

"I en artikkel i tidsskriftet Human-etikk presenteres NIVFO som et tiltak for å tilbakevise påstander om paranormale fenomener og okkulte hendelser", altså som et slags korstog mot selve den type fenomener som bl.a. professor Emerson har påvist." Erik Dammann viser til at han har nedlagt et stort arbeide i å få bekreftet den psykiske arkeologien, og henvisningen til Emerson har referanse til det såkalte Alexandria-prosjektet. (Se NIB nr. 1/88, s. 28.) Ergo er skeptikeren altfor skeptiske, til og med dogmatiske i "sitt irasjonelle ønske om å tilbakevise paranormale påstander." Ja, er det slik, eller er det snarere slik at det er den troende som er for troende? Etter det vi har sett hittil har skeptikernes skepsis vist seg å være berettiget. Jmfr. Alexandria-prosjektet og arkeologen Marshall McKusick's uttalelser (NIB nr. 1/88, s. 28). Hvis det nå skulle skje noe lignende med Sai Baba, ville det være enda en påminnelse om forholdet mellom godtroenhet og skeptisisme.

ER MATERIALISASJON ELLER "TELEPORTASJON" MULIG?

For den som tror på okkultisme er det enkelt nok. Det er bare å si at alt er mulig, at det kan finnes "energi" og "krefter" av alle slag, selv om det ikke kan påvises det ringeste spor av slike vidunderlige ting. Den som må holde seg til virkelighetens verden er tvunget til å resonnerer på en noe annen måte.

Hvis en "psykisk" person får en liten ting på f.eks. 100 gram til å komme ut av løse luften, må jo den energien som inngår i dette (for en masse på 100 gr. mer enn ved en 2 megatonns eksplosjon), ha bivirkninger som kan måles, enten tingen er tatt fra et annet sted eller skapt på stedet.

Et science fiction-svar på slike leie spørsmål er at det finnes et annet "parallelt" univers som gir energi til psykiske fenomener. Dette ser man også ofte fantasier om i UFO-litteraturen. Den samlede energien fra begge univers holder seg konstant og oppfyller fysikkens lover. Men siden psi-evner kan flytte energi hit og dit mellom

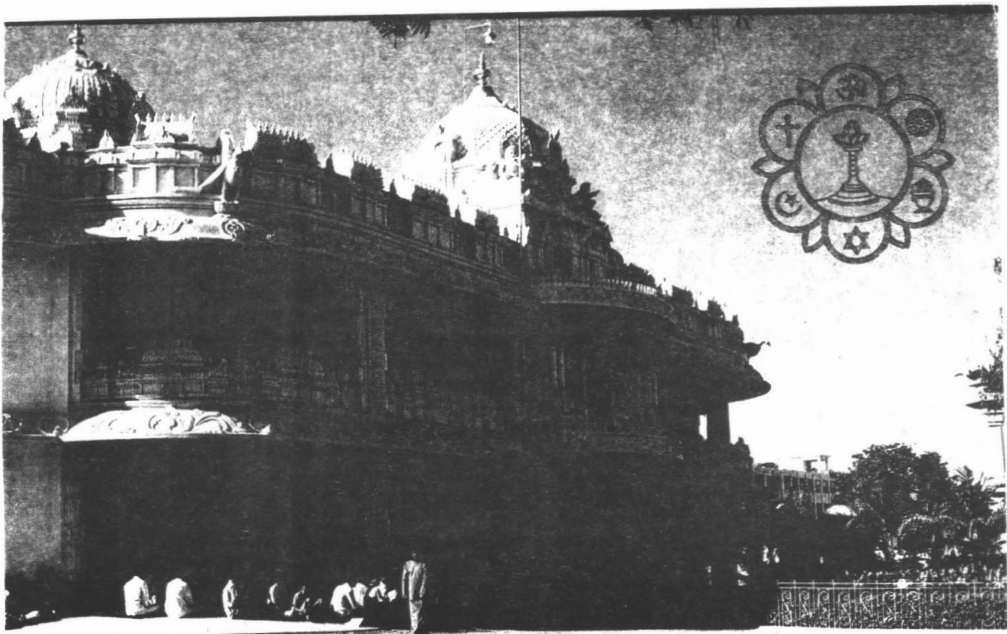
universene, skal det være psi-kraften som skaper eller ødelegger energi i dette universet. Denne gode ideen fører med seg to problemer. For det første: Hvorfor skulle menneskehjernen være i stand til å tappe energi fra et annet univers når den ikke kan omdanne direkte energien i en kullbit engang? Noen taler om "høyere sannheter" som vi aldri får bekreftet. Hvis det er slik så er det arbeidet som hittil har vært gjort med telekinese, til ingen nytte. Her har folk prøvd å påvirke utfallet av terningkast, og har oftest sett bort fra at de fleste terninger har en naturlig helling som slår ut i lange sekvenser. Hvis ikke sinnet kan utvikle den ganske lille kraften som skal til for å påvirke utfallet av et terningkast, er det lite trolig at store masser kan flyttes gjennom rommet med lysets hastighet. Dette er teleportasjon eller teleportering.

Det finnes alvorligere problemer. For skjellen i potensiell energi, på grunn av tyngdekraften, mellom havnivå og toppen av Mount Everest er stor nok til å akselerere opp til en hastighet på 1500 km/t. Hva skjer hvis man teleporterer fra det ene nivået til det andre? Det ville være farlig å komme for langt nord eller sør - jordrotasjonen gjør at ekvator beveger seg nesten 1700 km/t raskere enn polene. Og hva med fjell, eller folk - eller til og med luftmolekyler som er i veien der den reisende skal materialisere seg? Det kunne bli en stygg eksplosjon. Selv om de bare er ønskedrømmer, ville psi-kraftene være like vanskelige å håndtere som de tre ønskene i eventyret; der det ender med at en ønsker at en ikke hadde noen av dem. [KS]

INDISKE GURUER I HARDT FOR TIDEN....

Ifølge div. utenlandske aviser har en rekke av Indias 'gude-menn' problemer med jordiske makter nå om dagen. Det gjelder bl.a. Chandra Swamy, Bhagwan Sri Rajneesh, Maharishi Mahesh Yogi m.fl. De etterforskes for økonomiske forhold, mistenkelige dødsfall etc. Det har vist seg at disse åndelige sannhetssøkerne også har god teft når det gjelder søken etter jordiske verdier.

Det ville nesten være merkelig dersom Sai Baba skulle danne et spesielt unntak fra sine kolleger, slik de troende tror. Dessverre tror de uten beviser, og dette gjør det svært lettvinnt for guruen. Han behøver ikke å bevise noe. -->>>>>

ØVERST: Folk fra hele verden strømmer til Puttapar thi for å møte mesteren. Sai Baba stående.

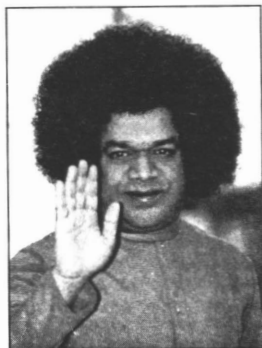
TIL HØYRE:

Annonse fra et okkult dansk blad. Som vi ser er det mulig å anskaffe mesterens bilde innrammet, til å stå eller henge. Og det koster ikke mer enn Dkr. 48,75. Dette er dog prisen i 1983. Det kan ha steget nå.

En ganske rimelig julegave i alle fall, men om den ville vekke like stor glede hos alle er kanskje ikke så helt sikkert.

Noen ville kanskje savne gitar og mikrofon ?

– en julegave,
der vækker glæde...

Det smukke

**SAI BABA
BILLEDE**

i ramme til at stå
eller henge

Bestil.nr. 43

48,75

RESULTATENE FRA INDIA

Du skal slippe å vente lenge på resultatet av våre undersøkelser i India, kjære leser. Allerede dagen etter at foranstående manus ble utskrevet mottok vi en bunke dokumenter fra CSICOP, inkl. en liten bok og et hefte laget av B. Premanand. Bokens tittel er "Lure of Miracles", og heftet heter "Satya Sai Baba and Gold Control Act."

Det er i sannhet et noe annet og mindre gloriøst bilde som her trer frem av den vidunderlige guruen..... Her kan vi bare berøre det i korte trekk, men hele saken er av en slik karakter at den bør og må følges opp.

Ifølge en indisk presseomtale av Premanands bok er den konsis - og gir et riktig portrett av Satyanarayana, Raju, alias Sai Baba. Ved å lese boken vil man bli overbevist om at denne guruen ikke er bedre enn noen annen dødelig. Kjensgjerningene er her bragt frem i lyset på en så solid måte at guruen trer frem som en hjelpeløs pasient, en havesyk, gjerrig og makt-syk vøder som briser seg med sine ikke-eksisterende evner.

Og hva mer er, babaens mer mørke og skyggefulle aktiviteter blir også blottlagt. Hans svakhet for kvinner, hans teknikk når det gjelder å fange inn noen få inflytelsesrike personer, for senere å presse penger av dem, hans propagandaktikk, måten han samler seg rikdom på - alt dette er å finne i boken.

Premanands bok beskriver den anti-demokratiske gruppen som har konstruert Sai-forestillingene. Dette er viktig fordi man bør kjenne til den kilden som Sai-kulten henter sin næring fra. De hevduvne interessene som har kjempet mot alle progressive idéer i India, inklusive samfunnsreformer og rasjonalisme, har skapt og opprettholdt Baba som et samlingspunkt for de godtroende fattige i landet.

Puttaparthi (bildet foran) er møteplassen for smuglere, svartebørhandlere og den slags. Her har de sine stevnemøter med byråkratene! Og vår hellige venn babaen har etter beste evne støttet opp under konspirasjoner mot regjeringen.

Denne interessante boken handler kort

og godt om blottstillingen av Indias største bløffmaker i vårt århundre.

Lesere av boken oppfordres til å være med på å samle enda mer kompromitterende data om Sai Baba, slik at man en gang for alle kan slå kloen i dette spøkelset. Myndighetene kan tvinges til ta affære mot babaen på bakgrunn av kjensgjerninger. Vi skal også huske at et bredt spor av tragedier ligger som et kjølvann etter denne guruen; naive mennesker som satte sin lit til hans "evner", og som derfor ikke fikk legebehandling.

" En hjelpeløs pasient, en havesyk, gjerrig og makt-syk leder, en åndelig tvil-ling av Adolf Hitler - en bløffmaker og bedrager, som påstår at han er Gud - en gud som trenger politibeskyttelse mot landets fattige - d e t et det sanne bildet av den tilbedte, hellige mirakel-mannen Satya Sai Baba ! "

Å åpne øynene på blinde er naturligvis umulig - selv for mirakelmenn. De vil tilbe sine bødler, opphøye løgn og bedrag til religion. Blind tro stenger sinnets dører og er tegn på mental svakhet eller sykdom.

Husk: En godtroende mann er en forfører...

SATYA SAI BABA AND GOLD CONTROL ACT

Dette er et hefte på ca. 70 sider (A5), og handler om et forsøk på å få gjort noe med babaens virksomheter i kraft av denne lovens §§ 8, 11, 14 og 16 [Gold Control Act av 1968!]. Heftet er utgitt av B. Premanand og Indian CSICOP. Det lyktes ikke ved første forsøk; i likhet med mirakelmennenes milliard-bedrag i USA later det til at man er beskyttet under "religionens" fane. Det å plukke gull ut av løse luften er visst i juridisk forstand ikke gullproduksjon.

EN OPPFORDRING

India er et fattig land, bøkene av lav teknisk standard. Men innholdet er desto bedre! B. Premanand har brukt sin tid, energi og penger for å avsløre disse virksomhetene, og alle ansvarlige mennesker bør forsøke på en eller annen måte å yte støtte. Det er mulig at han kan ha en liten fortjeneste på salget. Dette skal vi komme tilbake til.

DE VESTLIGE FORSKERNE

At India er mørklagt av overtro, det er noe vi vet. Vi vet også at tidligere statsminister Indira Gandhi gang på gang påkalte landets unge, opplyste mennesker i forsøk på å bekjempe overtroen og erstatte den med vitenskapelige holdninger. Også Nehru gjorde i sin tid slike forsøk. Han var humanist og rasjonalist tvers igjennom. Dette er India.

Hva så med oss her i Vesten - de såkalte utforskerne av det paranormale, som har lagt sin elsk på indiske guruer og deres "hellige mirakler"? Dette er nå et særdeles betimelig spørsmål, ikke minst i forbindelse med dosent Erlendur Haraldssons bok om Satya Sai Baba. Den handler blant annet om "øyenvitneberetninger" vedrørende babaens forehavender, og er ifølge Premanand ytterst misvisende, samt om Haraldssons vurderinger av "miraklene", dvs. tryllekunstnertricks, som ikke engang er spesielt dyktig utført. (Ja, hvem har ikke ført ivrige diskusjoner etter å ha iaktatt en dyktig (og ærlig) tryllekunstner?)

La oss her minne om hva den kjente professor i parapsykologi, Martin Johnson, uttalte i sin bok Parapsykologi:

"Jeg er personlig forbauset over at en så hederlig og intelligent person som Erlendur Haraldsson (en islandsk parapsykolog som har offentliggjort noen bemerkelsesverdige naive øyenvitneberetninger om de indiske guruenes bedrifter) alvorlig overveier muligheten av at Sai Baba eller andre babaer av lavere verdighet, virkelig kan være noe annet enn taskenspillere, rett og slett." [Parentesen er som vi vet Piet Hein Hoebens].

Redaktør Sven Magnusson i Sökaren mente at denne uttalelsen er mindre aktuell i dag enn noensinne, etter at Haraldssons bok kom ut. Men etter at Premanands bok er blitt kjent bør det vel tilføyes at såvel Martin Johnsons- som Hoebens uttalelse er mer aktuell enn noensinne! Det er hva man trygt kan hevde, dersom Premanands dokumenter inneholder så mye som en flik av sannhet. Kanskje visste professor Martin Johnson hva han snakket om.

VITENSKAPSMENN OG NYSGJERRIGHET - BABAER OG ÆRLIGHET -

Er vitenskapsmenn en lite nysgjerrig rase? Ja, hvorfor er de ellers ikke interesserte i å undersøke Sai Babas mirakler? Svaret er enkelt: Indiske vitenskapsfolk har i alle år gjort alt som gjøres kan for å få studert babaens "mirakler" under kontrollerte forhold. Men - den sannhetsskjerlige gudemannen nekter plent å være med på noe som helst som smaker av ærlige undersøkelser!

Om hvem ville våge å undersøke selveste Gud med makt? Knuse et gudebilde ved å plukke gjenstander ut av hår og løse plastlommer like før en forestilling? Ingen som har livet kjært.

Sai Baba kan etter ryktene opptre på to steder samtidig. Tysklands baba i 1940 kunne ifølge tilhengerne vise seg på hele 14 steder samtidig. Hvor mye gull han eventuelt produserte for svartebørsen vet vi ikke.

POSTSENDINGER MED PREMANANDS BOK ØDELAGT

Ifølge brev fra B. Premanand til NIVFO har han mistet 500 eksemplarer av boken "Lure of Miracles" under postforsendelser. Det skal dreie seg om Sai Baba-fanatikere innen det indiske postverket som tilintetgjør sendingene. Premanand gjør derfor oppmerksom på en del tiltak som må fattes hvis det kommer samlebestillinger fra Norge.

Premanand forteller videre at han har stilt 64 konkrete spørsmål til Erlendur Haraldsson, i forbindelse med en artikkel EH hadde i et parapsykologisk tidsskrift. Haraldsson sier at han ikke har tid til å besvare spørsmålene.. Vi har anmodet Premanand om å få en kopi av disse spørsmålene, for i det minste å se hva de går ut på.

Vi kan selvsagt heller ikke ta Premanands utsagn og fremstillinger for god fisk før hele denne saken er nærmere undersøkt, og det er en omfattende affære. Det skal finnes mer enn 2000 presseklipp om Sai Baba i Premanands arkiver, fra 1970...

Det viktigste er ikke viljen til å tro, men viljen til å finne ut av ting, og det er nøyaktig det motsatte! [KS]

GODTROENHET

I the Skeptical Inquirers vårnummer 1980 finnes en artikkel om en spennende omreisende demonstrasjonsforestilling mot pseudovitenskap. Her Oppstrådte "Skipper Strålebundt" alias Douglas F. Stalker, professor i filosofi ved universitetet i Elaware. Fra dette morsomme avsløringsshowet (rettet mot astrologi, biorytmer, UFOer, pyramideenergi, overnaturlige evner etc.) siterer artikkelen Stalker slik:

"I årevis har jeg holdt seriøse foredrag om disse dumme teoriene, kritisk og belærende. Da disse direkte angrepene ikke endret særlig manges holdning, bestemte jeg meg for å anvende en annen metode. Som vi sier: kan du ikke slå dem så slutt deg til dem. Og det gjorde jeg i en viss forstand. Jeg konstruerte mine rett ut sagt meningsomme pseudo-teorier og viste at de var innrettet akkurat slik som astrologi, og andre sprøe teorier. Jeg forklarte også hvordan man selv kan lage flere skrulete teorier. Ved å arbeide innenfra og ut oppdaget stadig flere av mine tilhørere hvordan disse pseudoteoriene er innrettet.. Det er nettopp den målgruppe jeg ønsker å nå, gruppen av kommende medborgere. Og mitt show når dem også på den rette måten. Det etterlater et varlig inntrykk, det vinner tilhengere og forandrer meninger."

Et av Stalkers poenger er at uansett hvor godt et foredrag er, så har det simpelt hen ikke den samme overbevisningskraft som selvgjorte erfaringer. Dette ble også demonstrert i en klassisk undersøkelse av Barry Singer og Victor A. Benassi fra det psykologiske fakultet ved California-universitetet. Disse to forskerne undersøkte hvilket inntrykk de tilsynelatende overnaturlige evner hos en outrett kledt trollmann gjorde på de som studerte første året (psykologi) i undervisningssituasjonen. Deres resultater ble lagt frem i vinternummeret 1980/81 av the Skeptical Inquirer. Artikkelen het: Hvordan man narrer en del mennesker hele tiden."

I to av klassene ble den opptredende (Craig Reynolds) presentert som en ferdigutdannet psykolog, som var "interessert i psykologien omkring overnaturlige evner.. og som har innstudert en presentasjon av sine mentale evner." Læreren erklærte tydelig: "Selv tror jeg ikke på overnaturlige evner, hverken hos Craig eller andre." I to andre klasser ble Craig presentert som en ferdigutdannet, som var "interessert i psykologien bak magi og scene-tricks,... og som har innstudert en trylleforestilling." Forfatterne understreker at alle Craigs nummer var "lette amatørtricks som er eldgamle og som sågar forklares i tryllebøker for barn".

Etter forestillingen ble studentene bedt om å skrive ned deres reaksjoner. Singer og Benassi fikk seg et sjokk av svarene: "For det første...Både i "trylleklassene" og i de "mentale" trodde ca. 2/3 av studentene helt klart at Craig hadde overnaturlige evner. Øyensynlig var det bare få studenter som trodde på lærerens karakteristikk av Craig som tryllekunstner i de to klassene hvor han ble presentert på den måten. For det andre var troen på hans overnaturlige evner ikke bare fremherskende, den var sterk og følelsesladet. Et antall studenter fylte sine besvarelser med djevleutdrivende besvergelses. I de mentale klassene uttrykte 18% av studentene direkte frykt og følelsesmessig opprør, mest som hellig redsel og overveldelse.

"Vi var tilstede ved to av Craigs forestillinger og ble vitne til noen ekstreme reaksjoner. Da Craig var halvveis gjennom sin "bøy deg" sang (et av numrene hvor han bøyer en stålstang) var klassen kommet i en forferdelig opphisset tilstand. Studenter satt som naglet til stolene og sang med, med stirrende øyne og åpen munn. Og da stangen bøyd seg gispet og mumlet de. Da forestillingen var slutt satt de enten stille, tomt stirrende eller

hoderystende, eller de får opphisset opp til Craig og spurte hvordan de selv kunne utvikle slike evner.. Vi følte at vi så en usedvanlig kraftig adferdsendrende effekt. Hvis Craig etter sin forestilling hadde forlangt at studentene rev av seg klærne, kastet penger til ham, eller at de skulle starte en ny kult, så tror vi at noen ville ha reagert med begeistring. Her foregikk det øyensynlig noe vi ikke forsto."

Etter denne dramatiske demonstrasjonen fikk klassene vite at det de hadde sett utelukkende var tryllekunst. Ja faktisk fikk nå to nye klassene se forestillingen med den ytterligere advarsel at "i sitt show vil Craig late som om han kan lese tanker og som om han har overnaturlige evner. Men Craig har ikke slike mentale evner, og det dere ser er kun trick." På tross av denne advarselen trodde mer enn halvparten i disse klassene at Craig var overnaturlig. Singer og Benassi konkluderer ettertenksomt: "Enten forteller dette noe om lærernes autoritet overfor universitetsstudenter, eller noe om den merkelige måten som folk kommer frem til å tro på at der er noe overnaturlig."

Nå følger det noe overraskende: "De ble deretter spurt om tryllekunstnere kunne gjøre akkurat det samme som Craig hadde gjort. Nesten alle studentene gikk inn for at det kunne tryllekunstnere godt. De ble så spurt om de i lyset av den skepsis de selv hadde fremlagt nå ville endre sin vurdering av Craigs mentale evner. Kun noen få endret mening, slik at prosenttallet sank til 55% for de som trodde på Craigs overnaturlige evner."

"Så bad vi studentene om å vurdere hvor mange av de mennesker som opptrer med slike numre som Craigs, og som påstår at de er overnaturlige, - hvor mange av dem som bare er trylle-kyndige bedragere. Der var enighet om at minst tre av fire "overnaturlige" faktisk er bløffmakere. Etter denne negative opplysningen fra studentene ble de etter spurt om de nå ønsket å endre sin vurdering av Craigs mentale evner. Igjen var det bare noen få som endret standpunkt, og prosenttallet falt til 52% for de som trodde på Craigs overnaturlige evner."

Singer og Benassi funderer over hva alt dette viser. "Resultatene fra våre essay-

undersøkelser^{iv}, at man kan holde hårdnakket fast ved troen på en eller annens overnaturlige evner, selv mot bedre vitende. Det er en logisk feilslutning på den ene siden å innrømme at illusjonister kan utføre nøyaktig de samme numrene som virkelig overnaturlige, og dessuten anslå at de fleste såkalte overnaturlige er bedragere. Og på den annen side å holde helt hårdnakket fast ved at en gitt person (Craig) er overnaturlig. Er vi mennesker virkelig så dumme? Ja."

For noen år siden utførtes et lignende forsøk med førsteårs psykologistuderende av Scot Morris. Han er nå redaktør av bladet *Omni's* quiz-rbrikk og han rapporterte om forsøket i the *Skeptical Inquirers* vårutgave 1980. Først vurderte Morris studentenes tro på ESP ved å la de fylle ut et spørreskjema. Så utførte en kollega en "ESP-demonstrasjon", som Morris kaller for "sjokkerende overbevisende".

Etter denne opptredenen prøvde Morris å avprogramere studentene. Han brukte to måter og kaller den første for "avslørings-metoden". Denne prosessen tok kun tre minutter og besto i å røpe hemmeligheten i to av de tre ESP-tricks-ene. Videre bekjente han at det siste av de forbløffende numrene også var et trick. "Men", sa Morris, "jeg forteller ikke hvordan det fungerte fordi jeg synes dere skal oppleve følelsen av at selv om der er noe dere ikke kan forklare så blir det ikke overnaturlig av den grunn."

Den andre måten å avprogramere på var et 50-minutters anti-ESP-foredrag. Her avslørte han de profesjonelle tankelesernes hemmeligheter; han diskuterte fornuftige vurderinger av NB-sammenfallsannsynlighet; visse "vitenskape-lige" undersøkelser av ESP ble kritisert av logiske eller statistiske grunner. Endelig anførte han andre dagligdagse motiver for å nære sterk tvil til eksistensen av ESP.

Etter kollegaens opptreden fikk kun halvparten av klassene se avsløringene, mens alle deretter hørte anti-ESP-foredraget. Studentene fikk så deres grad av tro på forskjellige slags paranormale fenomener målt. Det viste seg at klassene med avsløring hadde langt ringere tro

på ESP enn de klassene som bare hadde hørt anti-ESP-foredraget. Gjennomsnittsnivået for tro på ESP falt for klassene med avsløring fra ca. 6 (= noen overbevisning) til ca. 2 (= sterk mistro). For klassene uten avsløring falt gjennomsnittsnivået fra 6 til 4 (= svak mistro). Som Morris sammenfatter sitt overraskende resultat: "Med hensyn til det å skape skepsis overfor ESP var en tre minutters avsløring av at de var blitt narret langt sterkere enn en time-lang avglorifisering av ESP."

Et av Morris' opprinnelige motiver til å gjøre forsøket var å se "om opplevelsen ville lære studentene å være skeptiske bare overfor ESP-påstander, eller om de fikk en mer almen skeptisk holdning, noe vi håpet på. Ville deres opplevelse f.eks. også gjøre dem mer skeptiske overfor astrologi, Quija-bord og spøkelser?" Morris fant faktisk en svak overføring av skeptisk innstilling og ut fra denne konkluderte han håpefullt at "det å lære skepsis overfor et fenomen, gjør studenten noe mer skeptisk overfor lignende fenomener, og kanskje litt mer skeptisk overfor overtro av annet slag."

Stalkers "Skipper Strålebundet" uttrykte håp om at han kunne overføre en mer alminnelig kritisk sans til sine tilhørere ved å avsløre sine egne minipseudo-teorier. Han mente at man kan overføre en generell evne til å tenke klarere over paranormale påstander, men gjelder dette? Der er jo folk som tror på én type overnaturlige fenomener, og som gjør narr av andre typer. Folk som gliser av overskriftene i National Enquirer, og som samtidig tror på at man f.eks. kan lære å levitere gjennom Transcendental meditasjon. Tror på at astrologiske forutsigelser går i oppfyllelse. Tror på at UFOer er gjester fra andre kloder. Tror på at ESP er et faktum. Folk kan si: Mange som demonstrerer overnaturlige evner er dessverre bløffmakere, og det gjør det enda vanskeligere for de ekte overnaturlige å bli anerkjent. Det finnes sågar folk som tror på bløffmakere som Uri Geller, og som sier: Jeg innrømmer at han fuser noen ganger, kanskje endog i 90% av tilfellene, men jeg tror stadig at han virkelig har overnaturlige evner.

(Denne utrolige oppfatningen er også utbredt blant venner av det paranormale i Norge - red.)

Naturligvis kan man ikke fjerne det hav av irrasjonelle tanker vi alle er omgitt av. Dette har heller aldri vært the Skeptical Inquirers ambisjon. Bladet har snarere ønsket å være en redningsflåte man kan klatre seg til i dette omtumlede hav. Det vil gjerne fremme en sunn skepsis i så mange mennesker som mulig. Som redaktøren Kendrick Frazier skrev i en av sine velformulerte kommentarer: "Skeptisme er ikke - tross en utbredt misoppfatning av det - et synspunkt. Nei, det er en uunnværlig del av logisk analyse. Skeptisme er en måte å fastslå kjensgjerninger på, hva de enn er, og hvor de enn fører oss. Det er endel av det vi kaller common sense. Det er endel av den måten vitenskapen fungerer på. Alle som søker etter viten eller interesserer seg for opplysningenes utbredelse, skulle, synes jeg, - hvor ufullstendige disse aktivitetene enn måtte være - støtte kritisk analyse. Uansett hva analysens gjenstand eller resultater enn er."

 Utdrag fra en artikkel i
 Scientific American, February 1982,
 Vol. 246, No. 2.
 Tittel: Metamagiske Temaer -
 om to slags undersøkelser:
 National Enquirer og The Skeptical
 Inquirer,
 av Douglas R. Hofstadter.

Hele artikkelen finnes også på dansk i
 Skeptica nr. 4/1982.

FÆRRE VEIER TIL GOD HELSE PÅ P1

I dagsnyttssendingen på radio P1 den 14.mars kl. 16.30, kunne man høre meldingen om at sosialministeren i den tidligere franske regjering hadde tatt initiativet til en omfattende undersøkelse av homøopatisk eller 'alternativ' medisin. Franskmenn er stor-forbrukere av medikamenter, og det ble opplyst at 16% av befolkningen er kunder hos homøopater. Undersøkelsen kunne slå fast at det ikke fantes ett eneste tilfelle hvor slik 'behandling' hadde hatt noen virkning.

Dette overrasket nok mange, selv om det slett ikke er noen nyhet. Det nye består i at en slik opplysning kom over radioen!

Så det er forskjell på P1 og P2. (Red.)

KORN-REGN FRA KLAR HIMMEL I USA

Beretninger om ting som faller ned fra himmelen er ikke helt uvanlig i off-beat-litteraturen. Denne gangen gjelder det korn. Det startet for et års tid siden med at to naboer, Mike Kobel og Gary Bryan i Evans, Colorado, USA, rapporterte at det nesten hver eneste dag, vinter og sommer, regnet korn fra klar himmel ned på deres gårds plasser. Dette uansett vær. Det var ikke snakk om mye, men korn var det i alle fall.

Etter å ha levet med dette i flere år gikk Kobel og Bryan til en avis med sitt problem, nærmere bestemt journalisten Mike Peters ved The Greeley Tribune. Han skrev en utmerket og vittig notis om saken.

Denne notisen ble så plukket opp av fjernsynet i Denver, som sendte en av sine reportere for å filme begivenheten. Og underet skjedde, det falt korn ned rett foran kameraene! Dette førte til en reportasje i kveldsnyhetene på TV, og derfra fikk Associated Press tak i saken. Deretter fulgte oppslagene i New Yorker magazine, National Public Radio, Weekly World News og radioprogrammer så langt borte som østkysten.

I sommer (1987) bestemte CO-RAP seg for å undersøke saken. [CO-RAP = Colorado Organization for a Rational Alternative to Pseudoscience Inc.]

Her vil vi forlate saken et øyeblikk, og nevne en annen historie fra Greenley (litt nord for Evans). I mai hadde the City of Greenley Department of Cultural Affairs annonsert at de ville sponse en gjestende foredragsholder som en del av deres "History Alive"-serier og hvor stedets museum var vert. Foredragsholderen, en Karen A. Hunt, skulle bl.a. arrangere en workshop, hvor hun ville demonstrere og undervise i "Elektromagnetisk foto-felt-arkeologi". Dette går ut på å bruke søkevinkler (ønskevister) laget av kleshengere, og deltakerne kunne så lære hvordan de ved hjelp av denne redskapen kunne "lokalisere, avmerke og kartlegge fortidslevninger som ikke lenger er synlige i omgivelsene; f.eks. gamle bygninger - inkl. etasjeplan med vinduer og dører markert - gamle gjerder, porter, stier, sisterner osv." Alt dette uten å måtte grave. Og prisen? 10 dollar pr. person.

Etter at workshopen var over tok en av deltakerne med seg sine søkevinkler til Evans, Colorado og ved å "besiktige" området rundt Kobels og Bryans eiendommer kunne han erklære at der var "i det minste 150 indianer-graver" i dette området, og at mystiske krefter fra disse var årsaken til at det falt korn fra himmelen.

Men ifølge journalisten Mike Peters fra Tribune skulle de faktiske forhold vise seg å være som følger:

Det verserte rykter om at en av naboene til Kobel og Bryan hadde drevet og skutt korn opp i luften med en slags slyngeinnretning. Peters tok kontakt med denne mannen, som mot garanti om å få være anonym tilsto det hele. "Folk som meg som er alene og går og kjeder seg vil lett foreta seg merkelige ting", sa han. "Det er en slags terapi dette å skyte korn." Han kunne fortelle at han hadde holdt på med dette siden han var 6 år gammel. Nå er han 28.

CO-RAP er naturligvis glade for oppklaringen, men føyer til at dette ville ha vært en interessant sak å undersøke, slik planen var.

"Men kanskje kan vi i stedet undersøke de 150 indianer-gravene", sier Pat Wilkin-son fra CO-RAP.

KILDE: The Rocky Mountain Skeptic
sept./okt. 1987 (Vol. 5, nr. 3)

*
* ASTROLOGI-KURSET VED FRUUNDERVISNINGEN *
*

Etter det vi får opplyst ble det ikke noe av kurset i 'den astrologiske vitenskap' ved Fruundervisningen i Trondheim i år. Årsaken er at rekrutteringen til kurset var for liten!

Mon tro hva grunnen til dette kan være? Kanskje at man har benyttet ordet vitenskap i kurskatalogen? Astrologi er jo meget populært for tiden, bokhandlerne forteller at disse bøkene går unna som aldri før.

„TORINO-KLEDET”

Mysteriet med det såkalte "likkleidet fra Torino" er ikke noe mysterium. Avtrykket av "Jesus" skyldes en avtrykksteknikk som var kjent i middelalderen, hevder Joe Nickell i en bok, som nylig er utkommet i USA [Inquest on the Shroud of Turin], Prometheus Books, Buffalo, New York]. Men hvorfor har så mange kompetente forskere brukt så mye av sin tid og sine krefter til å undersøke relikviet? Det er fordi at kunne man utvetydig fastslå at ingen naturlig prosess eller noen form for menneskelig kløkt kunne ha frembragt den korsfestede, ville det være nesten ensbetydende med et bevis på at Jesus sto opp fra de døde.

Det såkalte "likkleidet fra Torino" gjorde sin historiske entré omkring 1357 da domprosten i den nye kirken i Lirey i Frankrike begynte å vise det frem og hevdet at det var Jesus' autentiske likkleide. Den lille byen Lirey, som ligger sydøst for Paris, tilhørte bispedømmet Troyes, og biskopen der, Henri de Poitiers, hadde ikke gitt sin tillatelse til fremvisningen. Tilskyndet av flere undersøkte han saken og kunne fastslå at det dreide seg om en forfalskning. Nærmere bestemt: Han fikk klarlagt "bedrageriet og hvordan det nevnte kledet var blitt malt på en kløktig måte". At det forholdt seg slik ble "bekreftet" av kunstneren som hadde malt det". Biskopen ville nu gripe inn, men domprosten og hans medhjelpere gjemte bort kledet, og først i 1389 ble det på ny utstilt. Den som da grep inn var Henri de Poitiers etterfølger, biskop Pierre d'Arcis som i et brev til pave Klement VII fremla de opplysninger vi her har gjengitt. (Sitatene er fra dette brevet). D'Arcis gjorde det helt klart at domprostens motiv var "grådighet" og at man endog betalte folk for å utgi seg som mirakuløst helbredet i forbindelse med utstillingen av kledet.

"EN LIGNELSE"

Pavens endelige avgjørelse, som ble tatt i 1390, tillot riktig nok fremvisning av kledet, men ved slike anledninger skulle det tydelig gies til kjenne at "det ikke er Vår Herres ekte likkleide, men et maleri eller billede laget som en lignelse eller gjengivelse av likkleidet". Dette påbudet bygget på to innlysende grunner, nemlig at det i Det nye testamente og hos kirkefedrene ikke finnes den minste antydning om at Jesu likkleide var bevart, og at hverken domprosten, Geoffroy de Charny, som hadde oppført kirken, eller hans etterkommere, var i stand til å forklare hvordan de ervervet kledet.

Alle de her anførte opplysninger ble fremlagt av den eminente middelalder-spesialisten Cyr Ulysse Chevalier i en monografi som ble utgitt i Paris år 1900. Historikere har således ingen problemer med kledet som siden det i 1453 ble ervervet av fyrstehuset Savoia atter ble erklært å være Jesu autentiske likkleide. Denne oppfatning har i dag bred tilslutning både hos geistligheten og legfolket i Den romersk-katolske kirke, selvom kirken aldri offisielt har erklært at kledet er autentisk.

På tross av Chevaliers omfattende dokumentasjon kunne man allikevel våge å hevde at kledet var autentisk på grunn av den italienske fotografen Secondo Pias oppdagelse i 1898. Det viste seg at avtrykket på kledet fungerte som et negativ, slik at det på en fotografisk plate fremkom et positivt bilde av en majestetisk utseende mann som etter alt å dømme var blitt pint og korsfestet akkurat slik evangeliene forteller at det skjedde med Jesus. Ingen middelalderkunstner, ble det hevdet, kunne ha foregrepet fotografiets oppfinnelse århundrer senere, og heller ikke kunne han ha maktet å utstyre et maleri med alle de historisk og anatomisk

korrekte opplysninger man finner på kledet, som hvis det er autentisk utvilsomt må være Jesu likklede.

TURIN RESEARCH PROJECT

At det efter hvert ble knyttet helt spesielle forventninger til dette relikviet skyldes at man frem til 1978 ikke var i stand til å forklare hvordan avtrykket kunne ha oppstått på naturlig vis. Forskjellige hypoteser var blitt fremsatt, men det var bred enighet om at ingen kjent naturlig prosess kunne ha frembragt et så fullkomment bilde. Da gjenstod bare to muligheter: 1) avtrykket var avsatt på overnaturlig vis og kunne tolkes som bevis på at Jesus sto opp fra de døde, eller 2) bildet var laget av en kunstner slik det fremgår av Pierre d'Arcis brev fra 1389.

I 1977 ble Shroud of Turin Research Project (STURP) dannet i Amerika, en gruppe som blant sine ca. 40 medlemmer også skal ha tallet en (sic!) agnostiker. STURP har foretatt svært omfattende undersøkelser av kledet, men har ennå ikke kunnet legge frem en sammenfattende forskningsrapport. Et flertall av denne gruppen gikk til å begynne med inn for en overnaturlig forklaring: Bildet var svidd inn i kledet ved en form for stråling utløst av Jesu oppstandelse.

RETTSKJEMIKER

I 1980 gjorde gruppens mest prominente medlem, den verdensberømte rettskjemikeren Walter McCrone, det klart at han ikke lenger betraktet kledet som autentisk, noe de troende ikke tålte, og McCrone ble nærmest presset ut av STURP. Han hadde funnet jernoksyd og andre fargestoffer på prøver av kledet, og hans konklusjon var at det dreiet seg om et tempera-maleri fra ca. 1356. Men før McCrone fremla sin kjettets forklaring hadde Joe Nickell lansert sin gnidningshypotese som han hevdet gav en dekkende naturlig forklaring på avtrykket. Nickell, som underviser i teknisk forfatterskap ("technical writing") ved universitetet i Kentucky, har en fortid som profesjonell tryllekunstner og er særlig interessert i å finne rasjonelle løsninger på påståtte uforklarlige og paranormale fenomener.

I samarbeid med en gruppe på 7 eksperter innen forskjellige berørte fagområder har han fulgt med i STURPs arbeid og har hvervet seg full oversikt over litteraturen om emnet. I den foreliggende boken, *Inquest on the Shroud of Turin*, gir han en mønstergyldig klar og veldisponert innføring i sindonologien (av gresk sindon, likklede) og viser at det er mulig å gi en velbegrunnet naturlig forklaring på det merkelige avtrykket på kledet. Hans gnidningshypotese går ut på at et fuktig klede er blitt tett pakket rundt et relieff av Jesus. Etter at kledet er blitt tørt, har kunstneren gnidd et fargestoff i pulverform inn i kledet. Etterpå har han malt på blodflekkene.

NEGATIV-POSITIV

Nickell påviser at en slik teknikk var kjent i middelalderen, og at man på denne måten får frem negative bilder som ved fotografering blir positive, akkurat ~~slik~~ som tilfellet er med det angivelige likklede. Nickell har selv laget slike bilder som ifølge paleontologen Steven Schafersman er "praktisk talt identiske med det man finner på likklede". Schafersman er en av dem som har rettet smadrende kritikk mot den form for vitenskap som STURP har bedrevet og som er eksemplifisert i en bok av Kenneth Stevenson og Gary Habermas, som også Nickell flere ganger polimiserer mot. (Boken utkom på norsk i fjor (1983, red) under tittelen "Likklede fra Torino" og er karakterisert av Schafersman som "et klassisk eksempel på pseudovitenskap i det 20. århundre". Denne bedømmelsen finner man i vårnummeret av tidsskriftet *The Skeptical Inquirer* fra 1982 hvor 3 eksperter vurderer utforskingen av kledet).

TEMPERAMALING

Blant de mange enkeltheter som blir tatt opp og kritisk belyst i Nickells bok kan nevnes funnet av pollen på prøver av kledet som skal godtgjøre at det en gang må ha befunnet seg i Den nære orient, påstanden om at det er mulig å rekonstruere en tredimensjonal modell av mannen i kledet, og de angivelige beviser for at blodflekkene er autentiske. Det viser seg at ikke en gang STURP vil gå god for den sveitsiske kriminologen Max Freis funn av pollen på kledet, at den tredimensjonale rekonstruksjonen bygger på sirkelresonnementer, og at ingen av de foretatte

prøver er spesifikke for blod. ("Resultater som ligner deres [STURP] kunne man få av temperamaling", sier Nickell på s. 144). Sammenfattende kunne man si at der hittil ikke foreligger et eneste forskningsresultat som utelukker at bildet på kledet er frembragt av en kløktig middelalderkunstner.

SKUFFELESEN

Hvorfor har så mange kompetente forskere brukt så meget av sin tid og sine krefter til å undersøke dette relikviet? Svaret gir seg selv. Kunne man utvetydig fastslå at ingen naturlig prosess eller noen form for menneskelig kløkt kunne ha frembragt bildet av den korsfestede mannen på kledet, ville det være nesten ensbetydende med et bevis på at Jesus stod opp fra de døde. Det er klart at en slik konklusjon kunne få vidtrekkende følger for vårt verdensbilde og ikke minst for synet på kristendommens sannhet. Det er disse pirrende muligheter som har ført til at massemediene har behandlet emnet på en ofte uansvarlig måte. Nickells bok er et viktig og nyttig korrektiv, men vil neppe bli noen bestseller. Publikum og massemedia hungre etter sensasjoner, og en bok som skuffer så mange spennende forhåpninger vil først og fremst bli lest og verdsatt av seriøse sannhetssøkere, og disse har aldri utgjort en tallrik gruppe.

Artikkel i Arbeiderbladet for 9.1.84, av K.E. Steffens:
"ER TORINO-KLEDET EN FORFALSKNING?"

SE OGSÅ "DET FORUNDERLIGE
LIKKLEDET -
EN VITENSKAPELIG UNDER-
SØKELSE",

i NIVFO-Bulletin nr.3/1984.

ØSTENS VISDOM:

Da formann Mao lå på sitt siste rekvirerte han ikke en mann på sykkel med akupunktur-nåler. Nei - han rekvirerte en amerikansk cardiolog, som fløy på første klasse i en Boeing 747.

New Zealand Skeptic newsletter no. 7/1987.

STADIG FLERE VEIER TIL GOD HELSE PÅ P2

12.02 Kjerringråd for og mot

Dårlig ånde, vond rygg,
sovnighet m.m.
Ved Miriam Wicklund.
Telefon: 07 - 54 15 00
fra kl 11.30-13. 00.

Kjerringråd er som regel ganske tro-skyldige ting, og noen få av dem kan til og med ha en viss virkning. I løpet av programmet ble det imidlertid aldri nevnt med et ord at man aldri må feste tillit til enkeltstående resultater og at de eks-emplene som ble ringt inn meget vel kunne bero på rene tilfeldigheter når det gjelder en antatt positiv effekt av "rådet".

Et litt alvorlig innslag var "magnet-terapi" mot migrene. Vedkommende unge dame som ringte om dette hadde vært hos en "naturterapeut", hvor hun ble lagt i en magnet-trommel. Her dreier det seg altså om en "behandling", som tilbys mot betaling. Programlederen nevnte i denne forbindelse en lege i Trondheim, som etter sigende skulle ha forsøkt en type magnet-bånd på sine pasienter. Heller ikke her ble det sagt et ord om at slike enkeltstående forsøk kan være meget misvisende.

Et meget fornøyet innslag forekom også. En dame ringte inn og fortalte at hun ved en ren tilfeldighet hadde benyttet en salve (Celestoderm) som hun hadde fått for soleksem, mot hudsykdommen psoriasis. Hun ble da bra, noe man i studio ikke hadde kommentarer til. På tross av at det såvidt vi forsto var en lege til stede.

Rent bortsett fra at bedringen kunne bero på en tilfeldighet - psoriasis kommer og går - lot ingen til å reagere på eller være klar over at Celestoderm er et sterkt-virkende kortison-preparat, et av de beste medikamentene vi har mot f.eks. PSORIASIS!!

Så NRKs veier til god helse er mange og uransakelige.....

SOLIDE UFO-SAKER

ET FOREDRAG AV PHILIP KLASS

Foredraget som fant sted den 28. august 1987 ved Colorado-universitetet, var arrangert og sponset av den regionale skeptikerorganisasjonen CO-RAP (Colorado Organisation for a Rational Alternative to Pseudoscience.)

I 40 år nå har tusenvis av mennesker her i landet rapportert et eller annet mystisk eller fremmedartet; vanligvis ved nattetider, men noen ganger på himmelen i dagslys. Kanskje har noen i din familie eller blant dine venner fortalt deg om sin observasjon.

Det finnes endel skeptikere som avviser UFOer og sier at det hele er nonsense - at alle slike rapporter bare kommer fra smålinger og små gamle damer i joggesko. De sakene jeg har valgt ut er observasjoner som involverer en vitenskapelig lærer med doktorgrad, en bedriftsleder, en politisk leder, en trafikkpilot og en militær pilot. Jeg er sikker på at man ikke kan kalle disse for skrullinger.

Mens det finnes de som tror at UFO-rapportene bare kommer fra smålinger, finner man på den andre ytterfløyen noen - inkl. noen få akademikere med doktorgrad - som er overbeviste om at noen (ikke alle) av disse UFO-rapportene er utenomjordiske besøkende fra en fjern sivilisasjon. Men på tross av 40 år med rapporter - flere tusen fra dette landet og enda flere tusen fra verden rundt - så finnes det ikke et eneste fnugg av fysiske beviser til støtte for den utenomjordiske hypotesen. Ikke noe så enkelt som en utenomjordisk binders, eller noe annet hinsides mulighetene for bløff. Og på tross av de mange hundre UFO-fotografiene som er publisert, og som viser noe som ligner på et slags fartøy (selv om de vanligvis ligner mer på hjulkapsler!) så finnes der såvidt meg bekjent ikke et eneste foto som ville stå for en rigores gransking. Der er alltid en meget, meget sterk mistanke eller hint om et bløffnummer. Dermed vil den ekstraterrestriale hypotesen hvile utelukkende på det man kaller opplevelser (encounters), eller merkelige rapporter fra tilsynelatende ærlige, tilsynelatende intelligente, tilsynelatende troverdige mennesker.

Når vi mottar en rapport fra grupper av voksne folk, noen ganger flere hundre km fra hverandre, hvor gruppe A ikke vet om gruppe B som ikke vet om gruppe C, da vil beretningen være troverdig. Nettopp en slik sak fant sted den 3. mars, 1969, ca. kl. 08:45 sentral tid.

Borgermesteren i Nashville spiste middag sammen med sin nærmeste assistent; de var akkurat ferdige med middagen og borgermesteren, assistenten og hans kone hadde gått en tur ut. Enda dette var i mars hadde man vår i Nashville - alt var riktig hyggelig. Mens de to mennene og en av kvinnene sto ute og betraktet den vakre himmelen, dukket det plutselig fra sydvest opp et intenst lysende objekt, som beveget seg i nordøstlig retning. Det var kvinnen som først fikk øye på objektet. Hun varslet de to mennene, og sammen betraktet de gjenstanden der den stille passerte over dem i en høyde man anslo til bare noen tusen fot. Senere satte kvinnen seg ned og skrev et lengre brev til flyvåpenet om saken; hun laget også en skisse, og tok med slike detaljer som at flyvåpenet ikke måtte tro de var beruset, hver av dem hadde inntatt kun ett glass vin under middagen, og intet mer.

Kvinnen sa at objektet var gigantisk, tallerkenformet, og angivelig mente hun at hun hadde sett skikkelser i kabinen opplyst fra innsiden. Hun nevnte firkantede, opplyste vinduer. Vel, flyvåpenets project Blue Book mottok en annen UFO-rapport for samme kveld fra noen personer i Showalter, Indiana. De hadde vært ute den kvelden og så da noe som de beskrev som et gigantisk, sigarformet fartøy (ship). Det fløy mot nordøst, og også disse menneskene rapporterte at de hadde sett opplyste, firkantede vinduer.

Flyvåpenet fikk endel andre rapporter

som var litt forskjellige. En av dem kom fra en bedriftsleder fra NCR, som bodde i Dayton. Han var på vei tilbake fra Columbus, Ohio i bil. Han rapporterte å ha sett et gigantisk romskip som kom fra sørvest, i retning mot nordvest. I stedet for å være et stort tallerken- eller sigarformet objekt, beskrev han det som tre tallerkenformede objekter i formasjon. Han la merke til at det ene objektet fløy i teten, og at det "lot til å gjøre en sving mens de andre fulgte etter." UFO-folk pleier ofte å kalle dette for "intelligent kontroll". Bedriftslederen skrev et brev til Dr. John Keyto, som da var teknisk direktør ved Wright-Patterson Air Force Base. Brevet innledet slik: "Kjære John, jeg er sikker på at du mottar en mengde UFO-rapporter fra folk som du mistenker for å være bløffmakere eller snålinger. Siden du og jeg begge er medlemmer av the Dayton, Ohio, Engineers Club og har kjent hverandre i mange år, stoler jeg på at du vil bringe dette videre og forsikre dine etterforskere om at jeg ikke er noen skrulling" og Dr.Keyto bragte virkelig saken videre.

Hun sa at det var noe ved UFOet som fikk hunden hennes til å legge seg ned på bakken og pipe av redsel

Kanskje styrken i denne observasjonsrapporten kommer fra en lærer med doktor-grad, som hadde gjort tjeneste ved en kvinnelig hjelpetropp i nærheten under den 2. verdenskrig - en avgjort perfekt samfunnsborger. Hun fortalte at hun hadde gått ut en tur med hunden om natten, og så da en skvadron på tre UFOer som fløy i formasjon -altså ganske overensstemmende med det som NCR-lederen hadde beskrevet. Hun rapporterte også det som så ut som en manøver. Hun fortalte forøvrig at der var en eller annen påvirkning fra UFOene som fikk hunden til å legge seg ned og klynke av redsel.

Nå, i UFO-litteraturen har man noen få historier hvor det blir påstått at UFO-nærvar på en eller annen måte forårsaker frykt hos dyr - hunder, kameler, hester. Kvinnen hadde kikkert med seg; hun kikket på UFOene og beskrev dem som tallerkener snudd opp-ned.

Disse menneskene har sett noe. Ikke én av dem kjente hverandre.

La oss se på en annen sak. Denne også inntraff i 1969, den 3. juni, like etter klokken 18.00, mens det ennå var fullt dagslys. Et amerikansk rutefly hadde tatt av fra San Diego samme morgen, landet i Phoenix og var nå på vei non stop mot Washington Dulles Air Port. Flyet befant seg ca. over St. Louis i 39000 fot; 8 miles bak det lå United Airlines Flight på 37.000, og like bak dette kom et fly fra National Guard (ca. 4 km. bak) i 41.000 fot. Kapteinen på det første flyet hadde gått bakover for å strekke på bena, og en Senior Flight Controller satt på plassen hans. Plutselig utbyrter co-piloten: "Hva i all verden er det der?" - og der, fra øst kom en skvadron med UFOer. Han beskrev dem som om de var laget av brent aluminium, nesten som et hydroplan; der var et stort moderskip og noen mindre farkoster. Ifølge flightingeniøren og co-piloten kom objektene i en høyde som lå til rette for kollisjon.

Vi har lest en hel del om kollisjoner i luften, eller nesten-kollisjoner, og dette var en temmelig skremmende opplevelse. Etter at de hadde passert og gikk i vestlig retning, kalte co-piloten straks opp tårnet i St.Louis og sa: "Vi har nettopp hatt en opplevelse med noen uidentifiserte himmelobjekter. Har dere noe på radaren?" Radarkontrollen kikkert etter og svarte: "Jeg har fått inn to uidentifiserte blips vest for dere." Så hva det enn måtte være så var objektene sett på radar.

United-piloten hadde snappet opp UFO-rapporten på radioen, og litt etter kom han inn og sa: "Jøss, de har nettopp passert oss", og den tredje (National Guard) piloten hørte også samtalen - han kom inn like etter og sa: "Gode Gud, de hadde nesten kollidert med meg; hvis de ikke hadde gjort denne kraftige manøveren ville det ha blitt kollisjon."

Denne tilsynelatende manøveren synes å indikere at de ikke ønsket noen kollisjon.

Her i disse to tilfellene har vi en konsentrasjon av de solideste aspektene i UFO-kontroversen - troverdige vitner, så som trafikkpiloter, militærpiloter, vitenskapelige lærere; vi har ting som indikerer at de er under intelligent kontroll; vi har radarbekreftelse; og tilsynelatende en effekt på dyr - en hund.

Hvis jeg nå var en typisk UFO-foredragsholder ville jeg bruke resten av mitt foredrag til å diskutere hendelser som disse med dere. Og dere ville spasere ut av lokalet og si: "Ja, selv om bare 10% av disse tilfellene er sanne, så er det noe meget merkelig der ute."

Men vi kan ikke gjøre det slik. Først av alt må vi se oss om etter prosaiske forklaringer. La oss bruke den vitenskapelige metoden; vi må kikke for å se; vi må undersøke.

Anta nå at dere var innkalt for å etterforske, og sier til dere selv: "Nå, la oss se. Vi har tre vitner her i Nashville, vi har seks her i Shoals, Indiana, ni vitner som sier at UFOet var ett stort objekt med opplyste, firkantede vinduer. Men vi har en lærer og en bedriftsleder som sier nei det var ikke et gigantisk fartøy; det var tre mindre som fløy i formasjon. Hvem av dem skulle vi tro? Skulle vi kikke etter noe som er tre, eller noe som er én og stort?"

Vel, det er 9 mot 2; så det må ha vært et enkelt objekt. Dette er første leksjon i det å undersøke UFO-rapporter - flertallet har ikke alltid rett! Det er et faktum at vi nøyaktig vet hva disse menneskene så, fordi the North American Air Defence Command's hovedkvarter i Colorado Springs opererer et globalt radarnett, som undersøker rommet for å spore satellitter. Og, tvers over det sydlige USA fra Georgia til California finnes et elektronisk gjerde som registrerer når et hvilket som helst objekt i rommet passerer gjennom dette gjerdet. De kan da måle dets høyde og omtrentlige posisjon. Så takket være dette systemet kan vi nå si med sikkerhet hva det var disse menneskene observerte.

Denne natten vendte en russisk rakett som var skutt opp adskillige dager tidligere tilbake til atmosfæren - den kom inn fra sydvest og beveget seg mot nordvest, og den brandt opp i atmosfæren i en fart av ca. 15.000 miles i timen. Den oppnådde en voldsom temperatur og brakk i stykker; til lysende metallbiter. På den måten fikk vitnene inntrykk av opplyste vinduer. De hadde aldri sett noe lignende før - svært få mennesker har det - så derfor utbryter de: "Jøss, hva kan det være? Det kan ikke være et fly, siden jeg ikke hører noen maskin. Det må være UFO, en flygende tallerken" - og så husker de hva de har lest i aviser, ukeblad og tidsskrifter, eller de kan ha sett en science-fiction-film,

hvor det forekommer flygende tallerkener eller noe som ligner. Det er ikke hjernen som prøver å lure disse menneskene, den forsøker heller å bistå. Den sier: "Det må være en tallerkenformet gjenstand (du kan ikke se vinger i mørket.) Og det der opplyste må være vinduer opplyste fra innsiden."

Men så var det effekten på hunden. Den var jo ikke (i likhet med sin eier, red.) interessert i UFO. Den hadde ikke lest UFO-bøker. Forklaringen finnes i damens brev. Hun nevnte at hunden hatet kaldt vann. Hun nevnte også at det var 8-10 kuldegrader. Hun tar altså hunden med ut på den vanlige kveldsturen, hun ser tre UFOer, stopper, ser på dem og forsøker å kommunisere med dem. Den stakkars hunden fryser og ønsker seg hjem til varmen. Den vet jo ikke hvorfor de har stanset; men i kvinnens øyne - og i hennes tanker - hvis det var romskip og hunden klynket, måtte det være på grunn av påvirkning fra UFOene.

Så vil dere kanskje si at, vel, dette var jo om kvelden, men hva med den andre observasjonen jeg nevnte; den over St. Louis i fullt dagslys; bevitnet av to erfarne trafikkpiloter og en militær pilot? Vel, takket være en pressefotograf fra Peoria, Illinois, er jeg istand til å vise dere et foto av denne UFO-skvadronen.

Hva er det? Det er en meteor-ildkule. De kommer vanligvis rett ned, men av og til i en flate bane, hvilket denne gjorde; og et fragment brakk av. Smithsonian Institute Center for Short-lived Phenomena plottet den mulige banen til denne ildkulen inn på computer. Nå er det viktig å legge merke til at pilotene oppfattet det slik at de nesten hadde kollidert med UFOen; de trodde at den befant seg bare noen hundre fot fra flyene. I virkeligheten var den minst 125 miles borte.

To privatflygere hadde nettopp landet, kom ut av flyene og så ildkulen. De ante ikke hva det var, men rapporterte at objektene hadde fløyet direkte over østvest-rullebanen på Cedar Rapids, Iowa Airport. De tok feil med 100 miles! De anslo høyden til 1000 fot, mens vi vet at ildkulen var flere hundre tusen fot oppe.

Men hvordan forklarer du radar-bekreftelsen i St. Louis? Det er ikke vanskelig. I 1969, da dette skjedde, hadde tårnene der gammeldagse radarskjermer, som kun

viste et "blip" for hvert fly. Ved den tidens radarutstyr hadde de en assistent-kontrollør hvis oppgave var å holde øye med identiteten av hvert blip. Men, der var så mange blips at de bare var interesserte i de flyene som skulle lande i St. Louis: alt annet var overflyvninger, en rute til annen destinasjon - så glem det.

Derfor, i 1969, St.Louis-tårnet ville kun ha identifikasjonsmål eller "strip-codes" som de ble kalt, for de radar-
blips som hadde til hensikt å lande. Men ingen av disse tre flyene skulle gå ned i St. Louis. Derfor, når den første piloten sa "vi har nettopp passert over St.Louis; vi hadde akkurat et møte med et uidentifisert objekt; har du noen uidentifiserte på radarskjermen?" - ja, da ville den oppskjørtede radaroperatøren svare: "Ja, to uidentifiserte blips." Et av dem var United Air Lines, det andre var Air National Guard!

Det har vært 41 år nå med undersøkelser av UFO-rapporter. Der er mange, mange, mange forskjellige forklaringer på UFOer - dusin på dusin med ulike omstendigheter som skaper UFO-rapporter. Hvor kommer de fra? De kommer fra vår innbildning, fra våre tanker, fra frykt, fra penger; vi har sett så mye science fiction at vi uten å vite det er blitt hjernevasket. Og den slags er blitt lagret i våre sinn og fungerer som en utløser for hva vi mener å ha sett.

Kilde: The Rocky Mountain Skeptic,
spet./okt. 1987.

NOTER TIL "DESINFORMASJON OM UFO" >>>>

Atmosfærisk plasma:

En ionisert gass, som kan minne meget om tradisjonelle UFOer.

Temperaturinversjon:

Lag av varm og kald luft i atmosfæren som gir speileffekt, slik at f.eks. lys fra bakken reflekteres på himmelen.

Dette er data som vanligvis holdes skjult i den gjennomsnittlige UFO-litteraturen.

DESINFORMASJON OM UFO

I den senere tid har det forekommet endel innslag i UFO-tidsskrifter og sågar i et norsk populærvitenskapelig magasin, om de vidn kjente lysfenomenene i Hessdalen ved Røros. Disse innleggene, som kommer fra den norske UFO-bevegelsen, er tildels ganske misvisende, og vi vil derfor kort gjøre nye lesere oppmerksom på følgende:

Fenomenene ble gjenstand for medias oppmerksomhet i 1982. De ble omtalt også i utenlandske aviser, det er skrevet et par bøker om lysene og det norske forsvaret sendte ved en anledning observatører til Hessdalen. Hva som kanskje er mindre kjent, tross informasjon gjennom media, er at NIVFO har gjort omfattende forskningsarbeider i Hessdalen over en periode på mer enn tre år, og at resultatene er gjort tilgjengelige i en egen rapport, Hessdalsrapporten, på norsk og engelsk ((NIVFO, 1984).

Det viste seg at beretninger om lysene kunne spores helt tilbake til 1870, og man kjenner til lignende 'stedsbundne' lys fra mange steder i verden. I likhet med Loch Ness ble Hessdalen tumleplass for mysteriedyrkere og myteskapere. Lysene ble satt i forbindelse med UFOer og ble beskyltet for å se syner. NIVFOs undersøkelser omfattet bl.a.:

- * Analyse av observasjonsrapporter
- * Egne observatører i dalen
- * Bruk av en rekke måleinstrumenter
- * Opprettelse og drift av en meteorologisk hovedstasjon i Hessdalen
- * Bruk av fly med mer. Resultatene er i korthet følgende:

- * En meget stor del av observasjonene gjelder feiltolkninger, og noen få saker er oppspinn.
- * Det forekom lys som ikke var umiddelbart identifiserbare, men grundige undersøkelser gav alltid en naturlig identifikasjon.
- * Tilbake sto en liten rest av lysfenomener som på bakgrunn av meteorologiske data synes å stemme med atmosfærisk plasma, spesielle kuleryn og inversjonsspeilinger i atmosfæren av diverse lyskilder.

Det finnes pr. i dag intet kjent materiale som har påvist fenomener utover disse.

[Se noter venstre spalte]

-K.S.

Grafologi

Avisen Nidaros (Trondheim) bragte for en tid tilbake et helsides intervju med en psykolog som mente at grafologi måtte regnes som vitenskap. På en eller annen måte har klippet forsvunnet fra våre arkiver (neppe paranormalt), slik at vi ikke kan gjengi hovedinnholdet. Men i Folkvett nr. 4/84 finnes en notis som i store trekk går på det samme vedrørende en svensk avis og grafologien.

Det står at SAF-avisen av og til har et bilag som heter "Chefen". I nr. 3/84 av dette bilaget står en stor artikkel om grafologi, som altså betyr håndskriftstolkning. Overskriften lyder: "Grafologin avslöjande för människans beteende". Artikkelen slår fast at grafologien er "en empirisk begrunnet kunst i menneskekunnskap" som "må innordnes i den vitenskapelig funderte personlighetspsykologien".

Som kjent er grafologien ikke fundert på noen empiriske undersøkelser, men på naive analogier av typen "bakoverhellende håndskrift betyr tilbakeholden personlighet". Grafologien er en ren pseudovitenskap. Men i SAF-avisen heter det: "Grafologien er en metode til å undersøke et menneskes væremåte. Den avslører neppe kunnskaper, men i stedet kan den gi et levende bilde av personligheten. Et håndskrevet materiale, tilkommet under naturlige betingelser, viser hvordan individet fungerer og forholder seg til sin omverden..."

I dag har mange bedrifter fått grundige innblikk i seriøst tillempet skriftpsykologi som middel til å bedømme og forstå menneskelig oppførsel. De har gitt uttrykk for overveldende positive omdømmer om håndskriftsanalysen både som utvalgsinstrument og som grunnlag for utviklingssamtaler med undersøkelsespersonene.

Bedriften får ikke bare hjelp til å løse en akutt utvalgssituasjon, men også med å ta vare på resursene med en sunn fremtidsplanlegging for sine medarbeidere. Og individet får gjennom et utvidet perspektiv på sin egen situasjon større mulighet til en realistisk livsplanlegging."

Dersom SAF-avisen fortsetter sin kampanje for grafologi, skriver Sven Ove Hansson, overveier jeg for min egen del å starte utviklingskurser for de tilsatte, med et kursprosjekt som begynner slik: "Skriv deg til en bedre jobb. På dette kurset får du lære deg å forandre din håndskrift slik at arbeidsgiverens grafologer blir imponert av dine lederegenskaper. På fortsettelseskursene får du lære deg å utvikle en slik håndskrift at de blir overbeviste om du kom til å arbeide enda bedre hvis du får lønnsforhøyelse."

Grafologien har flere tilhengere. I UNT for 15.8.84 forteller Leif Boork som leder det svenske ishockeylandslaget at han har bedt astrologer og grafologer om å bedømme visse egenskaper hos spillerne som er viktige i ishockey. Vi får vel håpe at han også fester en viss lit til sine egne iakttagelser av hvordan de spiller.

<< *** >>

K R I M I N A L N Y T T

Beklageligvis har det vært innbrudd hos det britiske spiritist-tidsskriftet Psychic News, og en dags post ble stjålet. I den anledning måtte redaksjonen rykke ut med den litt uventede oppfordringen om at brevskriverne måtte ta kontakt med bladet igjen, da man ikke kunne vite hva posten hadde inneholdt.

Det var jo et ærlig utsagn.

HUMANIST nr. 5/87.

(Organ for Human-Etisk Forbund)

APROPÓS HUMANIST:

En stor artikkel om og av NIVFO skal etter planen komme i Humanist nr. 2/88, som sendes ut ca. 15. april.

Vi får også opplyst at det vil bli utgitt et spesialnummer om skeptisisme i høst.

Himmelsk hjernevask

I februar hadde Radio P1 en programserie på fire programmer om "fremgangsteologi" som tok opp flere emner, f.eks. himmelsk hjernevask og religiøst kvakkslaveri.

- De sa jeg var besatt av demoner. Jeg så ingen annen utvei enn å ta mitt eget liv. Det sier Peter Öhlén (22) Uppsala. Han ble drevet til selvmordsforsøk etter to års undervisning ved Livets Ord Bibelskole. Han overlevde og har brutt med sekten. Han arbeider nå på et krisesenter på Kyrkans hus i Uppsala for å hjelpe andre avhoppere fra bevegelsen. Omtrent slik vi har sett mange eksempler på når det gjelder scientology, altså.

Av fremgangsteologer i Norge har Hans Bratterud og Jan Hanvold markert seg sterkest i mediene, skriver Programbladet nr. 5/88 (s.62). En må vel kunne si at mediene selv har hatt litt å si når det gjelder denne markeringen, i likhet med all annen markering og mangel på sådan.

LATTERGUDSTJENESTE

Tegn, undere og mirakler står sentralt i fremgangsteologiens møter. Dette skulle nærmest si seg selv, i og med ledernes utpregede forretningssans og våkne øye for markedet. Det tegnes opp et verdensbilde hvor demoner spiller en sentral rolle. I Uppsala ble forsamlingen pålagt å le i 20 minutter. De skulle "le ut Djevelen", slik at "Guds kraft" skulle kunne manifestere seg. De må i sannhet oppfatte denne som en særdeles sky og flyktig kraft, skal man dømme etter alle de kunstgrep som sekten finner det påkrevet å ta i bruk for å lure den frem. Vi får i alle fall notere oss at der hvor det er mye latter, der er denne kraften til stede, selv om sikkert også visse andre faktorer kan gjøre seg gjeldende.

- Disse ekstreme fenomenene representerer noe helt nytt i kirkehistorien, sier religionspsykologen Thorvald Källestad. I Sverige er så mange mennesker blitt skadet gjennom denne formen for kristendom, at erkebiskopen sendte ut et hyrdebrev med sterke advarsler. I Norge ga bispekollegiet en skarp uttalelse etter en av de såkalte "tros- og mirakelkonferansene" på Jordal Amfi.

"KRITIKK ER AV DJEVELEN"

I det første programmet i serien forteller tidligere tilhengere av bevegelsen hvordan all kritikk blir stemplet som Djevelens verk. Elevene ved Livets Ord bibelskole i Sverige får beskjed om å null-stille seg og glemme alt de har lært tidligere. Mange utvikler en redsel for demoner og negative følelser, sykdom og depresjoner tolkes gjerne som demonangrep. Etterpå sier de at de er blitt utsatt for hjernevask.

I programmet 8. februar forteller en ung pike hva som foregikk da lederne skulle drive en demon ut av henne - i påsyn av 5- 600 andre mennesker.

I Sverige er den tidligere statskirkepresten Ulf Ekman bevegelsens ubestridte ener. Sommeren 1987 kunne han innvie et nytt bygg til 60 millioner kroner. I programmet den 22. februar ser man hva slags virkemidler som tas i bruk for å få inn en kollekt på vel 3 millioner kroner.

Hele bevegelsen har sitt utspring fra USA, hvor Kenneth Hagin er den ledende teologen. Bevegelsen har et internasjonalt nettverk. De kalles gjerne "kristent fellesskap" eller "kristent senter". I Norge har vi bl.a. Oslo Kristne Senter.

>*****<

En legger merke til likhetene mellom denne virksomheten og pseudovitenskap: Det eksisterer et marked, menneskers irrasjonelle behov - for å si det enkelt. Og der det er et marked er det også tilbud (tilbud og etterspørsel). Og videre: Dersom varen eller tjenesten markedsføres under religionens fane, vil man være sikret nokså store toleransegrenser hva kvaliteten angår. Det gir meget stor beskyttelse. Virksomheten kan ikke forby, og det kan ikke kreves beviser eller dokumentasjon for påstander som fremsettes. Bedrag, ødeleggelse, indirekte drap etc. er i orden hvis det skjer i en religions navn. Jmfr. mirakelhelbrederne i USA. (KS)

MYSTISKE FREMMEDE PÅ TUNNEL-BANEN I STOCKHOLM

I Stockholms tunnelbane kan det ifølge vitneopplysninger finnes et ukjent folkeslag. De kjennetegnes særlig ved sin bleke hud, som er mer grå enn hvit. Dessuten snakker de et språk som kan minne om "Linus på Linjen". I henhold til sikre opplysninger fra vitner bærer de mørke klær og hatt.

Et vitne har fortalt til bladet UFO-Information om sitt møte med disse herrene.

-Klokken 10.00 den 14. oktober 1987, da jeg dro med T-banen gjennom Gärdet og T-Centralen, fikk jeg øye på tre herrer som så mystiske og eiendommelige ut. Ansiktet virket fremmed, og hudfargen var gråaktig. Når de snakket med hverandre, kunne jeg ikke oppfatte et eneste ord av hva de sa. Språket de benyttet var likt det som "Linus på Linjen" i TV anvender seg av.

Jeg ble ordentlig redd og ville forlate vognen med det samme. Men akkurat da startet doningen, og jeg ble ikke mindre redd da en av herrene plutselig ramlet over meg. Det virket som om han var uvant med å utsettes for hurtige gravitasjonsforandringer sidelengs. Da dette skjedde reiste jeg meg for å tilby min plass til en av de andre herrene. Dette bare for å kunne forlate vognen så raskt som mulig når den stoppet. Jeg var redd og hadde vanskelig for å se flere detaljer, men jeg har forsøkt å lage en skisse av disse herrene etter beste evne.

Etter å ha gått av T-banen bestemte jeg meg for å gå til politiet med min opplevelse. Da jeg fortalte politimennene hva jeg hadde opplevet, fikk jeg greie på at jeg ikke var alene om å ha sett disse herrene. En annen mann hadde rapportert det samme litt tidligere.

Senere på kvelden, ved 17.10-tiden, så jeg et uvanlig sterkt, stjernelignende lyspunkt, som til å begynne med sto helt stille på himmelen, men som senere beveget seg over Gärdet helt lydløst fra vest mot øst. Dette så også min mor.

UFO-Information tar gjerne imot flere opplysninger om disse hendelsene. Om noen har sett mer som stemmer på dette så la oss høre fra dere, i all fortrolighet.

- <><><><><><> -

Dette skriver UFO-Information nr. 4/87.

Det er noe som heter "the world of flying saucers". Enkelte har viklet seg så inn i de mange forestillingene om UFO at de tolker ting i lys av disse forestillingene. Selv om det ikke sies direkte i innlegget, kan man ikke unngå å tenke på myten om "de tre menn i sort" - ("the men in black" = MIB) - fra UFO-litteraturen. Lyspunktet på himmelen kobles sammen med de tre herrene, men ingen later til å gjort noe forsøk på å undersøke saken nærmere.

Det hele dreier seg om tre menn med gulsten hudfarge, som snakket et språk som vitnet ikke forstår. Han oppgir at to av dem var 1,68 m høye og hhv 40 og 50 år. Den tredje var 1,60 m høy og 40 år.

Hvor ble det så av disse tre UFO-relaterte herrene? Det ville vi ha visst dersom vitnet hadde vist nysgjerrighet og fulgt etter dem, i stedet for å ta beina på nakken.

Vi har sendt en kopi av innlegget til Vetenskap och Folkbildning i Stockholm.

Red.

~~~~~

LITT MER OM "PYRAMIDE-ENERGI"

Vi har tidligere omtalt en dansk pyramide-ingeniør, med pyramidehatt, og sa at vi hittil ikke har hørt om slike i Norge. Derimot kan vi slå fast at pyramide-modeller er i handelen også her i landet; noen små til å henge på seg i helsemessig øyemed, og noen større til konservering av fødevarer i små kvanta. Hatten er kanskje like rundt hjørnet?

Bilder fra en annen verden ?

I nr. 4-5/87 lovet vi å bringe fotografier fra en annen verden. Et meget spennende tilbud, selv om det må tilføyes at bildene angivelig viser noe fra en annen verden, og at kildene ikke sier noe om hvilken verden det dreier seg om. I et tilfelle hører man dog om det "tredje nivået".

STEMMER FRA ROMMET

Det startet med stemmer. I 1956 begynte to amerikanere, fotografen Attila von Szalay og forfatteren Raymond Bayless å gjøre eksperimenter med det som senere er blitt kjent som "stemmer fra rommet", eller elektroniske stemmer. Det gjelder "unormale" stemmer som spilles inn på lydbånd, stemmer som ikke burde være der. De publiserte sine forsøk i 1959, men de vakte ingen oppmerksomhet. Noen måneder senere spilte Friedrich Jürgenson i Sverige inn fuglesang på bånd, og fikk også inn "unormale" stemmer. Han begynte å eksperimentere systematisk, og publiserte i 1964 sin bok "Røsterna från rymden" som vakte stor oppmerksomhet. Den ble lest av Konstantin Raudive i Tyskland, som også begynte å gjøre innspillinger. (Se NIVFO-Bulletin nr. 5/82, s. 21, og nr. 3/83, s. 27.)

Beviseligheten for slike opptak har vært temmelig problematisk, og det hele er åpent for høyst forskjellige fortolkninger.

Vi skal ikke komme nærmere inn på disse spørsmålene her, men konsentrere oss om bildene. Hvis man kan ta inn mystiske stemmer med lydbånd og kanskje radio, er det vel bare rimelig å avansere i takt med de tekniske fremskritt? I så fall måtte en vente at TV ble det neste. Og det ble det.

"TEKNIKEREN" I LUXEMBURG

Paret H-F bor i Luxemburg. Han er stats-tjenestemann i en høy stilling, hun er lærer. De har i den senere tid egnet det meste av sin fritid til EPR-forskning. (EPR = det elektroniske røst-fenomenet). Ved en anledning fikk de angivelig inn en stemme som presenterte seg om "Teknikeren". Han forklarte bl.a. hvordan de skulle forbedre sitt utstyr.

"JEG ER IKKE NOE MENNESKE"

"Teknikeren" kom regelmessig tilbake i deres innspillinger. Som svar på spørsmål gir han lange utredninger på flytende tysk, engelsk eller fransk. Om nødvendig også russisk. Han har beskrevet seg selv slik: (oversatt fra tysk): "Jeg er ikke noe menneske. Jeg er aldri blitt reinkarnert. Jeg er ikke og har aldri vært noe dyr. Jeg har ingen energi og intet lysvesen. Jeg var og er et overmenneskelig vesen, og kompetent for planteten jorden!"

TV-BILDER FRA "DET TREDJE NIVÅET"

Om kvelden den 20. april 1987 gav "teknikeren" anvisninger på et forsøk med opptakelser av bilder neste dag. Han kunne fortelle at den beste tiden ville være den 21. april kl. 14.30. Bildene var fra "det tredje nivået".

Neste dag samlet gruppen seg i henhold til instruksjonene. Under godt og vel to minutter kunne man på skjermen se noen bilder: tre landskap, en kvinne som stiger opp av vannet, en soloppgang og deretter noen bilder av dårlig kvalitet.

Det heter at de benyttet et gammelt svart/hvitt TV-apparat, innstilt på VHF kanal 35. Ingen antenne tilkoblet.

Bildene finnes også på videokassett, kjørt i langsom kino. Med original-hastighet glimter bildene raskt forbi; damen i vannet synes i 0,72 sekunder. Men det er ikke rene stillbilder, man kan se små bevegelser på noen av dem.

TV-BILDE AV FRIEDRICH JÜRGENSON

Jürgenson døde i 1987. Den dagen han skulle begraves skal han etter sigende ha dukket opp på en TV-skjerm i Eskilstuna. Dette ifølge en artikkel av Claude Thorlin i Sökaren nr. 1/1988 - "De døde lever!" Thorlin forteller at hans kone tidlig en morgen hørte en "indre, udefinerbar mannsstemme" som sa: "Kanal fire!" Konen, Ellen, hadde en følelse av at det kunne gjelde Jürgensons begravelse, som skulle begynne kl. 13.-.

Thorlin gjorde sitt polaroidkamera klart med svart/hvitt-film, og slo på TV'n et par minutter før kl. 13.00 - kahal fire. Sverige har ingen sending på denne kanalen. Det gikk et kvarter, før noe eien-dommelig plutselig inntraff. Flimringen forsvant og bruset stilnet. Så dukket et lyspunkt opp, ekspanderte raskt og sank like raskt tilbake, i løpet av en 6-7 sekunder. Akkurat i det rette øyeblikket tok Thorlin et bilde. Da dette tonet frem viste det Friedrich Jürgensons an-sikt. Klokken var 13.22.

KILDE: Sökaren nr. 10/87 -
Art. av Nils Olof Jacobsen

Sökaren nr. 9/87,
Art. av George W. Meek
Sökaren nr. 1/88, Claude Thorlin.

Bilde 4, 5 og 6 nedenfor viser landskaps-motiver som kan være tatt hvor som helst. Det samme gjelder bilde 7, men her kan vi i det minste få et hint om at man i "det tredje nivået" bader med klærne på. "Teknikeren" kaller bildene "testbilder", og sier at de ikke er tatt på jorden.

Det nederste bildet er Claude Thorlins angivelige fotografi av Friedrich Jürgenson, slik denne fremtrådte på fotografens TV-skjerm under sin begravelse.

En må vel si at 3. nivået minner svært om vår arme jord. Så er det bare å avvente muligheten av at teknikkens utvikling kan levere bilder fra fjørde nivå, slik at man kan se om likhetene fortsetter.

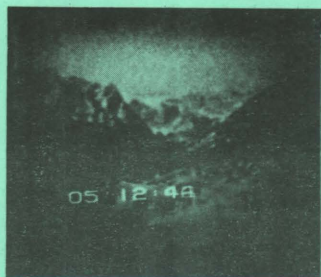

Bild 4

Bild 5

Bild 6

Bild 7

